

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΤΗΡ ΠΑΤΗΡ

12' ΤΟΜΟ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1951

ΑΡΙΘ

382

Courtesy of the "War Cry"

NEA BIBLIA

ΣΤΕΝΗ ΠΥΛΗ, ὑπὸ ἀρχιμ. Τιμοθέου Παπαμιχαήλ, ἔκδοσις «Πελεκάν», Θεσσαλονίκη 1950, σελ. 158. Τὸ βιβλίον αὐτὸ διαφωτίζει σοβαρὰ πνευματικὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει ὁ πιστὸς εἰς τὴν προσπάθειάν του νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς «Στενῆς Πύλης» εἰς τὴν κατὰ τὸν Χριστὸν ζωὴν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ, ὑπὸ ἀρχ. Τιμοθέου Παπαμιχαήλ, ἔκδοσις «Πελεκάν», Θεσσαλονίκη 1951, σελ. 174. Μὲ θάσιν τὸν χρυσοῦν κανόνα τῆς Ἀγάπης, ὁ συγγραφεὺς ἀναλύει τὰς σχέσεις τῶν μελῶν τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας μεταξύ των καὶ πρὸς τὸν Θεόν.

Ἀμφότερα τὰ βιβλία αὐτά, γραμμένα μὲ ἀπλότητα, σαφῆναι καὶ παλμὸν χριστιανικόν, δύνανται νὰ ἀποβοῦν ὠφελιμώτατα εἰς πάντα χριστιανόν, ὡς συντελεστικά εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ προπαρασκευαστικά διὰ τὴν Ἐξομολόγησιν.

ΕΝΩ ΡΟΔΙΖΕΙ Η ΑΥΓΗ, ὑπὸ ἀρχ. Τιμοθέου Παπαμιχαήλ, ἔκδοσις «Πελεκάν», Θεσσαλονίκη 1951, σελ. 64. Ὁ συγγραφεὺς ἀπευθύνει τὸ ἔργον του τοῦτο πρὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἰδίᾳ πρὸς τὰ παιδιά τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, διὰ νὰ συστήσῃ εἰς αὐτὰ νὰ γίνονιν προάγγελοι τῆς χριστιανικῆς αὐγῆς, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ προβάλλῃ ἐν Ἑλλάδι. Εἰς 16 αὐτοτελῇ κεφάλαια, συντόμως ἀλλὰ σαφῶς, δίδει τὰ χαρακτηριστικά πού πρέπει νὰ διακρίνουν κάθε παιδί τοῦ Κατηχητικοῦ, ἀλλὰ καὶ κάθε χριστιανικὸ παιδί γενικώτερα, πού θέλει νὰ εἶναι ἄξιο τοῦ ὀνόματός του. Οἱ γονεῖς πού θὰ προσφέρουν στὰ παιδιά τους αὐτὸ τὸ βιβλίον, θὰ τοὺς προσφέρουν ἕνα πολυτιμότερον ἐφόδιον διὰ τὴν ζωὴν.

Η ΠΙΝΔΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΤΗΣ, ὑπὸ Χρήστου Μ. Ἐνισλείδου, τύποις ἐκδοτικοῦ Οἴκου Ἀθηνᾶς, Εὐριπίδου 6, Ἀθήναι, 1951, σελ. 164, τιμὴ δρχ. 15.000. Σκοπὸς τοῦ ἔργου τούτου ἐτέθη «νὰ ἀνασύρῃ ἀπὸ τὴν ἀφάνειαν καὶ τὴν λήθην τοὺς πνευματικούς καὶ ἐθνικούς θησαυροὺς ἐνὸς μέρους τῆς Μακεδονίας,

τῆς Πίνδου καὶ τῶν χωριῶν τῆς καὶ μάλιστα τῶν Γρεβενῶν». Καὶ πραγματικῶς τὸ ἐπέτυχε, χάρις εἰς τὰς συστηματικὰς καὶ ἐξαντλητικὰς ἐρεῦνας τοῦ ἀκαταπονήτου συγγραφέως του. Ὁ Ἕλλην ἀναγνώστης καὶ ἰδίως ὁ Μακεδὼν, αἰσθάνεται ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν ἐκ τῆς μελέτης αὐτοῦ.

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΕΦΗΒΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ, ὑπὸ Ἀρ. Α. Ἀσπιώτη, Ἀθήναι, Ἡρακλείτου 12, 1951, σελ. 96, τιμὴ δολλάριον ἔν. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐξεδόθη εἰς τὴν σειρὰν τῶν μελετῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἰνστιτούτου Ἰατρικῆς Ψυχολογίας καὶ Ψυχικῆς Ὑγιεινῆς, ἀποτελεῖ δὲ εἰσαγωγὴν εἰς τὰ ψυχολογικὰ προβλήματα τοῦ ἐφήβου ὑπὸ τὸ φῶς τῶν συγχρόνων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν. Εἶναι χρησιμώτατον διὰ τοὺς ἱερεῖς, τοὺς διδασκάλους, τοὺς γονεῖς καὶ ὅλους ὅσοι ἐργάζονται μὲ τὴν νεολαίαν.

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ, Τὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως, ἔκδοσις τοῦ Σχολείου τοῦ Χριστοῦ, ὁδὸς Ἀγ. Δημητρίου 120, Θεσσαλονίκη 1950, σελ. 256, τιμὴ δρχ. 10.000. Ἀναλύει εἰς 128 μαθήματα τὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως καὶ τὰ παράλληλα χωρία τῆς Καινῆς Διαθήκης, μεθ' ἐρμηνευτικῶν σημειώσεων, εὐσεβῶν σκέψεων, προσευχῶν καὶ πνευματικῶν ἀσκήσεων. Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι χρησιμώτατον βοήθημα διὰ τὸ Θεῖον Κήρυγμα, τὴν Κατηχητικὴν διδασκαλίαν καὶ τοὺς δμίλους μελέτης τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Φ. Α.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΝ ΤΟ ΕΤΟΣ
πρὸς συγγενεῖς ἢ φίλους σας, ἐδῶ ἢ εἰς τὴν πατρίδα σας, εἶναι μία συνδρομὴ εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Παρατηρητήν. — Συνδρομὴ προπληρωτέα διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ Καναδᾶν: Δι' ἔν ἔτος \$3.00. Διὰ δύο ἔτη \$5.00. — Διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλας χώρας, ἐτησίᾳ συνδρομὴ \$3.50.

Γ ρ ᾱ ψ α τ ε :
ORTHODOX OBSERVER
10 East 79th Street, New York, 21, N. Y.

SUBSCRIPTION BLANK

The Orthodox Observer
10 East 79th Street
New York 21, N. Y.

Enclosed please find \$3.00 and send *The Orthodox Observer* to:

Name

Address

.....
.....

THE ORTHODOX OBSERVER
VOL. XVII. No. 382. — DECEMBER 1951
Established 1934

A record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U. S. A.

Published monthly except July and August when bimonthly by The Greek Archdiocese Publications Association
Phocas Angelatos, Editor

at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

“Reentered as second class matter September 17, 1951, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.”

SUBSCRIPTIONS in United States:
For One year \$3.00. — For two years \$5.00.
Other countries \$3.50 per year.
25 cents a copy

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΖ'. 'Αρθ. 382

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1951

ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ. κ. ΜΙΧΑΗΛ

Ἐφθάσαμεν καὶ πάλιν εἰς τὴν γενέθλιον ἡμέραν τῆς εἰρήνης. Ἀνέκαθεν ἡ ἀνθρωπότης ἐνοστάλγει τὴν εἰρήνην. Εἰς τὰς ἡμέρας μας ὅμως τὴν νοσταλγοῦμεν ἀκόμη περισσότερο. Τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, αὐτὴ ἡ νοσταλγία μας διὰ τὴν εἰρήνην ἔχει γίνεи παραλήρημα πραγματικόν. Τόσα ἔχει ἡ ἀνθρωπότης ὑποφέρει, τόσους ἔχει δοκιμάσει πολέμους, ἀναστατώσεις, δοκιμασίας, στερήσεις καὶ κινδύνους· ζῇ μέσα εἰς τόσους φόβους νέων πολέμων καὶ νέων θλίψεων καὶ πόνων, ὥστε δὲν πρόκειται πλέον περὶ νοσταλγίας τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ περὶ ἀληθινοῦ παραληρήματος, δίψης καὶ πόθου διὰ τὴν εἰρήνην τὴν σταθεράν, τὴν παντοτεινὴν, τὴν μόνιμον.

Καὶ μέσα εἰς αὐτὰ τὰ πλέον δυσάρεστα καὶ πικρότατα, τῷ ὄντι, συναισθήματα πού ὅλοι δοκιμάζομεν, ἀκούεται καὶ πάλιν τῶν ἀγγέλων ἡ μελωδία, ὑμνούντων τὸν Θεὸν καὶ λεγόντων δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη. «Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη», ἔφαλλον οἱ ἄγγελοι κατὰ τὴν θεσπεσίαν ἐκείνην νύκτα, κατὰ τὴν ὁποῖαν «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν», κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ πτωχή, ἡ δυστυχής, ἡ ἁμαρτωλή μας γῆ, χωρὶς ποσῶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, ἐφιλοξένη εἰς τοὺς κόλπους τῆς διὰ πρώτην φοράν τὴν ἀληθινὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν, τὸν Σωτῆρά μας καὶ Κύριον, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Εἶχον δίκαιον, λοιπόν, οἱ ἄγγελοι νὰ ψάλλουν χαρμωδῶς καὶ νὰ διαβιβάζουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ μήνυμα τῆς εἰρήνης. Ἦλθεν ἡ εἰρήνη εἰς τὴν γῆν μας. Καὶ ἦλθεν ὅχι διὰ νὰ μᾶς φύγῃ πάλιν, ἀλλὰ διὰ νὰ μείνῃ μεθ' ἡμῶν, διὰ νὰ κατοικήσῃ παντοτεινὰ μαζί μας, διὰ νὰ γίνῃ κτῆμα καὶ ἀπόκτημα ὅλης γενικῶς τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν. Τὸ δυστύχημά μας τὸ μεγάλο καὶ τὸ ὄντως τραγικὸν εἶναι ὅτι ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἐδέχθη τὴν εἰρήνην, δὲν ἐδέχθη τὸν δημιουργὸν καὶ ἄρχοντα τῆς εἰρήνης, τὸν Χριστόν. «Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε καὶ οἱ ἴδιοι Αὐτόν οὐ παρέ-

λαβον». Προτίμησεν ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ἡ ἀνθρωπότης τὸ σκότος τοῦ μίσους καὶ τῆς ἀγνωσίας τοῦ Θεοῦ καὶ ὅχι τὸ φῶς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης. Δὲν ἠθέλησε νὰ προσπαθῇ νὰ ἐννοήσῃ τὸν Χορηγὸν καὶ τὸν Φορέα τοῦ φωτός τῆς εἰρήνης. «Τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν». Σποραδικὰ ἦσαν καὶ εἶναι τὰ πρόσωπα, πού ἐδέχθησαν μαζί με τὸ μήνυμα καὶ τοῦ μηνύματος τὸ πολυτιμότεον περιεχόμενον, τὸν Εἰρηνοποιὸν Σωτῆρα Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ διὰ τὴν ἐλευθέραν ταύτην ἐκλογὴν των καὶ προτίμησιν ὑπερεκπερισσοῦ ἡμείφθησαν καὶ ἀμείβονται οἱ ἐκλεκτοὶ μετὰ τὸν προνομιούχον τίτλον τῆς υἱοθεσίας παρὰ τοῦ Θεοῦ, «ὅσοι δὲ ἔλαβον Αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα Αὐτοῦ». Ποῖοι ἦσαν καὶ εἶναι οἱ προνομιούχοι οὗτοι; Οἱ ἀπλοῖκοι καὶ ἀφελεῖς ποιμένες, οἱ ὄντως σοφοὶ καὶ συνετοὶ μάγοι, οἱ ἁλιεῖς, ὅλοι οἱ μετανοήσαντες ἁμαρτωλοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, οἱ εἰρηνοποιοί, οἱ δεδιωγμένοι ἐνεκεν δικαιοσύνης, οἱ ὀνειδιζόμενοι καὶ διωκόμενοι καὶ ἀκούοντες πᾶν πονηρὸν ῥῆμα ἐνεκεν τοῦ ἄρχοντος τῆς ψυχῆς των, τῆς καρδίας των καὶ τῆς εἰρήνης, τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Εἰρήνη, τὸ μέγα τοῦτο πρᾶγμα καὶ ὄνομα», λέγει ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐγκωμιάζων τὴν εἰρήνην. Τὸ δὲ μέγα τοῦτο πρᾶγμα, ἡ εἰρήνη, ἀποκτᾶται ὅπως καὶ ὅλα τὰ μεγάλα πράγματα. Μὲ προσπάθειαν, με κόπους, με ἀγῶνας, με ἰδρώτα, με ἀληθινὴν αὐτοθυσίαν. Δὲν εἶναι δυνατόν βυθισμένοι εἰς τὰς ἀπολαύσεις τῶν αἰσθήσεων τὸ μέγα τοῦτο πρᾶγμα—τὴν εἰρήνην νὰ ἀποκτήσωμεν. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐγκαθιδρυθῇ ἡ εἰρήνη εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς σχέσεις ἡμῶν πρὸς ἀλλήλους, χωρὶς προσπάθειαν νὰ γνωρίσωμεν τὸν Εἰρηνοποιόν, νὰ τὸν δεχθῶμεν, νὰ ὁμολογήσωμεν πίστιν εἰς τὸ ὄνομά Του καὶ νὰ παραδοθῶμεν εἰς Αὐτόν χω-

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

Χριστὸς γεννᾶται! Τραγουδᾷ κι' ἀντιλαλεῖ ἡ καμπάνα,
κι' ἀνατριχιάζουν οἱ ψυχές ὡς τὰ κατάβαθρά τους.
Χριστὸς γεννᾶται, κι' ὦ χαρά! σκύβουν στὴ γῇ τὰ οὐράνια
κι' εἶν' εὐδοκία θεϊκὴ τὸ σφιχταγκάλιασμά τους.

Χριστὸς γεννᾶται! — λύτρωσι τοῦ κόσμου τὴν ὀρφάνια.
Τ' ἀστέρια σκύψανε κι' αὐτὰ νὰ δοῦν τὴν ἅγια Μάννα,
καὶ τ' ἄγγελούδια πέταξαν σταλμέν' ἀπ' τὴν φωλήά τους,
πάνω ἀπ' τὴ φάτνη, μὲ στοργή ν' ἀπλώσουν τὰ φτερά τους.

Χριστὸς γεννᾶται... Κι' ἔγειρε στὴ φάτνη καὶ κοιμᾶται,
καὶ κάποιος ἄρπας μυστικῆς ἀχοὶ τὸν νανουρίζουν.
Ὁλόγυρά του Χερουβεὶμ ἀπαλοφτερουγίζουν,

κι' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο στὰ χεῖλῃ του πλανᾶται.
Καὶ μέσ' στὴ φωτεινὴ νυχτιὰ — στὴ μαγεμένη ἑσπέρα,
χαρούμενες βοσκῶν φωνές — κι' ὄχι βοσκοῦ φλογέρα —
ψάλλουν Χριστὸς γεννᾶται.

Γ. ΒΕΡΙΤΗΣ

ρίς καμμίαν ἐπιφύλαξιν, χωρὶς κανένα ὑπολογισμόν. Ἐχομεν νοσταλγήσει τὴν εἰρήνην καὶ φθάνει ἡ νοσταλγία μας μέχρι παραληρήματος; Ὁ δρόμος εἶναι ἀνοικτός· μᾶς περιμένει· μᾶς προσκαλεῖ· εἶναι ἔτοιμος νὰ μᾶς δεχθῇ. Ἀς πάρωμεν τὴν ἀπόφασιν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν δρόμον τῆς εἰρήνης. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ δρόμος εἶναι τεθλιμμένος καὶ στενὴ ἡ πύλη, διὰ τῆς ὁποίας ὀφείλομεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς αὐτόν. Μέγα ὅμως εἶναι τῆς εἰρήνης καὶ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ὄνομα καὶ σωτήριοι καὶ εὐεργετικώταται αἱ συνέπειά της. Ἀξίζει τὸν κόπον διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς κάθε ἀγών, κάθε προσπάθεια, κάθε θυσία, κάθε αὐταπάρνησις. Ἀς κάμωμεν σύνθημά μας, εἰσερχόμενοι εἰς τὸ Νέον Ἔτος: ὅλα διὰ τὴν εἰρήνην, ὅλα διὰ τὸν Χριστὸν τὸν μόνον Δοτῆρα τῆς εἰρήνης. Ἀς μιμηθῶμεν τοὺς πολεμίους τῆς εἰρήνης, τοὺς συνεχῶς ὁμιλοῦντας περὶ τῆς εἰρήνης καὶ πάντοτε σκεπτομένους τὸν πόλεμον καὶ ζῶντας μὲ τὸ μῖσος. Ὅλοι τους εἶναι στρατιῶται, ἀπὸ τοῦ πρώτου καὶ ἀρχεκάκου μέχρι τοῦ τελευταίου καὶ ἀπειροτέρου, ὅλοι τους εἶναι ἔτοιμοι νὰ ὑποστοῦν κάθε στέρῃσιν, δοκιμασίαν, κακουχίαν. Ἀρκεῖ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ κοσμο-

θεωρία των, ἡ θρησκεία δηλαδὴ τοῦ ἀντιχρίστου. Ἀς γίνωμεν ἡμεῖς στρατιῶται τοῦ Εἰρηνοποιοῦ Χριστοῦ, ὑπηρετοῦντες καὶ παραδιδόμενοι εἰς Αὐτὸν χωρὶς καμμίαν ἐπιφύλαξιν καὶ χωρὶς κανένα ὑπολογισμόν. Ἀς ζήσωμεν τὴν θρησκείαν του. Ἀς τὴν παρουσιάσωμεν ὄχι ὡς θεωρίαν, ἀλλ' ὡς βίωμα· ὄχι ὡς ἀφηρημένην διδασκαλίαν, ἀλλ' ὡς ἔμπρακτον ἀγάπην. Ὅχι ὡς φιλοσοφικὸν σύστημα, ἀλλ' ὡς ἀγιότητα καθημερινῆς ζωῆς.

Αὐτὴν τὴν ἐπιστροφὴν καὶ τὴν μεταβολὴν περιμένει ὁ Ἐπουράνιος Πατὴρ μας διὰ νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν πρόδον τοῦ Ἀντιχρίστου, διὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν παντοτεινὴν εἰρήνην. Μόνον μὲ μίαν τοιαύτην ἐπιστροφὴν καὶ μεταβολὴν ὑπάρχει πιθανότης νὰ πέσῃ κάθε παραπέτασμα εἴτε σιδηροῦν, εἴτε χρυσοῦν—εἴτε τὸ σιδηροῦν τῆς ἀθείας καὶ θαρβαρότητος, εἴτε τὸ χρυσοῦν τῆς ὑλιστικῆς νοοτροπίας, ὅπως ἔπεσάν ποτε τῆς Ἱερικοῦς τὰ τεῖχη—διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ νικήσῃ ὁ Εἰρηνοποιὸς Χριστὸς καὶ γίνῃ συγκεκριμένη πραγματικότης τὸ μήνυμα τὸ ἀγγελικόν: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη».

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

Τοῦ Θεοφίλ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐφέτος ὁ Χριστιανικὸς κόσμος ἐορτάζει τὴν χιλιοστὴν πεντακοσιοστὴν ἐπέτειον τῆς τετάρτης Οἰκουμένης Συνόδου, ἡ ὁποία συνήλθεν εἰς τὴν Χαλκηδόνα, προάστειον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Τὴν σύγκλησιν τῆς Συνόδου ταύτης κατέστησεν ἀναγκαίαν ἡ αἵρεσις τοῦ μονοφυσιτισμοῦ. Μονοφυσιτικαὶ ἰδέαι ἐκυκλοφόρουν ἀπὸ πολλοῦ σποραδικῶς εἰς διάφορα μέρη, ἰδίως μετὰ τῶν μοναχῶν. Ἐκεῖνος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἐσυστηματοποίησε τὴν αἵρεσιν διδασκαλίαν τοῦ μονοφυσιτισμοῦ εἶναι ὁ Εὐτυχής, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ἀρχηγὸς τῆς αἵρέσεως ταύτης. Ὁ Εὐτυχής ἦτο Ἀρχιμανδρίτης, ἡγούμενος μοναστηρίου ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἶχε δὲ μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν μοναχῶν.

Ὁ Εὐτυχής ἐφρόνει ὅτι ἡ ἑνωσις τοῦ Θείου λόγου μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶχεν ὡς ἐπακόλουθον τὴν ἀπορρόφησιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὑπὸ τῆς Θείας καὶ ἐπομένως ἐν τῷ Χριστῷ ὑπῆρχε μόνον μία φύσις, ἡ Θεία.

Ἐναντίον τοῦ Εὐτυχοῦς καὶ τῆς αἵρετικῆς αὐτῆς διδασκαλίας, ἔγραψεν ὁ ἐπίσκοπος Κύρου Θεοδώρητος, ὁ δὲ ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας Δόμνος ἔστειλε διαμαρτυρίαν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Θεοδόσιον τὸν Β', ἐνῶ ὁ Ἐπίσκοπος Δορυλαίου Εὐσέβιος κατήγγειλε τὸν Εὐτυχή εἰς τὴν ἐνδημοῦσαν σύνοδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Εὐτυχής ἦτο «πνευματικὸς πατήρ» τοῦ παντοδυνάμου τότε πρωθυπουργοῦ Χρυσαφίου, ὁ ὁποῖος δὲν διέκειτο εὐμενῶς πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Φλαβιανόν. Ὁ Πατριάρχης Φλαβιανὸς προσεπάθησε ὡς ἀποφύγη τὴν ἐπίσημον δίκην τοῦ Εὐτυχοῦς, ἀλλ' ὁ ἐπίσκοπος Δορυλαίου Εὐσέβιος ἐπέμεινεν. Ἡ ἐνδημοῦσα σύνοδος συνήλθε (448) καὶ ἐξήτασε τὸ ζήτημα τοῦτο.

Κατ' αὐτὴν ὁ Εὐτυχής ἔδειξε διαγωγὴν μετριόφρονα καὶ συμπαθῆ. Ἐδέχθη ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ

Χριστοῦ εἶναι «ὁμοούσιος ἡμῖν», ἡρνήθη ὅμως νὰ ἀναθεματίσῃ τὰ προηγούμενα φρονήματά του. Διὰ τοῦτο ἡ σύνοδος ἔπαυσεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐξέως τοῦ ἡγουμένου τοῦ μοναστηρίου, καθήρεσεν αὐτὸν τοῦ βαθμοῦ τοῦ πρεσβυτέρου καὶ ἀφώρισεν αὐτόν. Ὁ Εὐτυχής μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς συνόδου ἀπηύθυνεν ἑκκλησίαν πρὸς τοὺς ἐπισκόπους Ρώμης, Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων καὶ Θεσσαλονίκης.

Ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης Λέων ὁ Α', ἀφοῦ ἔλαβε καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐνδημοῦσης συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔστειλεν εἰς τὸν ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως Φλαβιανὸν δογματικὴν ἐπιστολήν, τὸ περιεχόμενον τῆς ὁποίας δύναται τις νὰ συνοψίσῃ εἰς τὴν φράσιν «δύο φύσεις καὶ οὐσίαι εἰς ἓν πρόσωπον». Τὸ ἐν τοῦτο πρόσωπον δὲν ἦτο φαινομενικόν, ἀλλὰ πραγματικόν. Οὕτως ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Λέοντος ἐχώριζε τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὴν φύσιν. Συνεπῶς, ἡ δύνατό τις ἐν Χριστῷ νὰ δέχεται δύο φύσεις, χωρὶς νὰ εἶναι ἡναγκασμένος νὰ δεχθῇ δύο πρόσωπα, καὶ ἀντιθέτως, ἡ δύνατό τις νὰ δεχθῇ ἓν πρόσωπον χωρὶς νὰ εἶναι ἡναγκασμένος νὰ κάμῃ λόγον περὶ μιᾶς φύσεως.

Ὁ Εὐτυχής διὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ Χρυσαφίου εἶχεν ἐπιρροὴν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὑποστηρικτῆς δὲ αὐτοῦ παρουσιάσθη καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Διόσκορος, ὁ ὁποῖος δὲν διέκειτο φιλικῶς πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως Φλαβιανόν. Ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ὁ Β', πεισθεὶς ὑπὸ τῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ Εὐτυχοῦς συνεκάλεσεν ἐν Ἐφέσῳ σύνοδον (449). Εἰς τὴν σύνοδον αὐτὴν τῆς Ἐφέσου εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἡσκήθη τρομοκρατία ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν κατὰ τῆς αἵρέσεως τῶν μονοφυσιτῶν. Ἡ διδασκαλία τοῦ Εὐτυχοῦς παρουσιάσθη ὡς ἐξῆς: «Δύο φύσεις πρὸ τῆς ἐνώσεως, μία μετ' αὐτὴν» καὶ ἀνεγνωρίσθη ὡς ὀρθόδοξος, ὁ δὲ Εὐτυχής ἡθώθη. Ἡ σύνοδος ἐπρότεινε τὴν καθάρισιν τοῦ Ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Φλαβιανοῦ. Ἄν καὶ ἡ

πρότασις προὐκάλεσεν ἀντιρρήσεις, τελικῶς ὁ Φλαβιανὸς καθήρεθαι καὶ ἐξωρίσθη. Ἐπὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνεδιβάσθη ὁ Ἀνατόλιος. Ἀλλ' ὁ Ρώμης Λέων ὁ Α' δὲν ἀνεγνώρισε τὴν σύνοδον, ἀποκαλέσας αὐτὴν ληστρικὴν. Ἐντὸς τοῦ ἐπομένου ἔτους (450) ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ὁ Β'.

Οἱ νέοι Αὐτοκράτορες Πουλχερία καὶ Μαρκιανὸς εὐρέθησαν πρὸ μιᾶς ἀνωμαλίας ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως καὶ ἀπεφάσισαν νὰ συγκαλέσουν τὴν τετάρτην Οἰκουμένην σύνοδον πρὸς ἱκανοποίησιν κλήρου καὶ λαοῦ, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς κοινῆς τάξεως, εἰρήνης καὶ ἐνόητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἰδιαιτάτα δὲ πρὸς ὀρθὴν λύσιν τοῦ ἐκκρεμοῦντος δογματικοῦ ζητήματος περὶ τῶν δύο φύσεων ἐν Χριστῷ.

Ἡ Σύνοδος συνεκλήθη ἐν Νικαίᾳ τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 451. Προσῆλθον εἰς αὐτὴν 630 ἀντιπρόσωποι, ἦτο δηλαδὴ ἡ πολυπληθεστάτη σύνοδος ὅλων τῶν προηγούμενων. Διὰ διαφόρους ὁμοῦ λόγους, κυρίως δὲ διὰ τὰ δύναται ὁ αὐτοκράτωρ νὰ παρακολουθῇ τὰς ἐργασίας τῆς προσωπικῶς, μετεφέρθη ἡ ἔδρα τῆς συνόδου εἰς Χαλκηδόνα, ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Αἱ συνεδριάσεις ἐγένοντο ἐντὸς τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Εὐφημίας.

Ἡ σύνοδος ἐπεκύρωσε τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐνδημοῦσης ἐν Κωνσταντινουπόλει συνόδου τοῦ ἔτους 448, ἦτοι τὴν καθάρισιν καὶ τὸν ἀφορισμὸν τοῦ Εὐτυχοῦς, καθαιρέσασα συγχρόνως καὶ τὸν προστάτην του, ἐπίσκοπον Ἀλεξανδρείας Διόσκορον. Εὐτυχής καὶ Διόσκορος ἐστάλησαν εἰς ἐξορίαν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ὡς βάσιν τοῦ καθορισμοῦ τῆς δογματικῆς διδασκαλίας ἡ Τετάρτη Οἰκουμένη Σύνοδος ἔθηκε τὰς δογματικὰς ἐπιστολάς τοῦ ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας Κυρίλλου καὶ τὴν δογματικὴν ἐπιστολήν τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης Λέοντος Α', πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως Φλαβιανόν. Ὁ ὅρος τῆς συνόδου ὑπεγράφη κατὰ τὴν πέμπτην συνεδρίαν, κατὰ δὲ τὴν ἕκτην ἐγίναν προφορικαὶ περὶ αὐτῆς δηλώσεις, κατόπιν ἐρωτήσεων τοῦ

Αυτοκράτορος, παρισταμένου ἐκεῖ μετὰ τῆς Αυτοκρατείας. Ἐκ τοῦ ὅρου ἐνδιαφέρουν ἡμᾶς κυρίως αἱ ἐπόμεναι φράσεις: «Εἷς καὶ ὁ αὐτὸς Χριστὸς ἐν δύο φύσεσιν ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως, ἀχωρίστως καὶ εἰς ἐν πρόσωπον καὶ μίαν ὑπόστασιν, ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν νῦν καὶ μονογενῆ τὸν Θεὸν Λόγον». Τὸ ἐν πρόσωπον ὁ ὅρος ρητῶς καὶ ἀπεριφράστως ὀνομάζει Θεὸν Λόγον. Οὕτως ἔλειπεν ἡ ἀσάφεια ἡ ὁποία ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Λέοντος. Ἡ διασάφησις ἔγινεν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Κυρίλλου.

Μετὰ τὴν Τετάρτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, οἱ μεταχειριζόμενοι τὴν φράσιν «μία φύσις» θεωροῦνται μονοφυσῖται. Μετὰ τὸν χωρισμὸν φύσεως καὶ προσώπου, οἱ ἐξακολουθοῦντες νὰ κάμνουν λόγον περὶ μιᾶς φύσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐνῷ δύνανται πλεον νὰ ἀποφύγουν τὴν φράσιν ταύτην, δεικνύουν ὅτι εἶναι πράγματι μονοφυσῖται.

Οὕτως ἡ Τετάρτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καθώρισε ὀριστικῶς καὶ σαφῶς μίαν ἀπὸ τὰς πλεον βασικὰς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴν ἀφορῶσαν τὰς δύο φύσεις ἐν τῷ Χριστῷ. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς σπουδαιότητος ταύτης δογματικῆς διδασκαλίας τὴν ὁποίαν καθώρισεν ἡ Τετάρτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἐξέδωκε καὶ κανόνας, οἱ ὅποιοι ἀπέβλεπον εἰς τὴν διοίκησιν καὶ τὴν εὐταξίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκ τῶν τριάκοντα τούτων κανόνων σπουδαιότατος διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἶναι ὁ 28ος κανὼν ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται εἰς τὰ προνόμια τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ κανὼν αὐτὸς ἐπικυροῖ τὸν τρίτον κανόνα τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως ἐλάμβανεν ἴσα πρεβεῖα τιμῆς μετὰ τὸν ἐπίσκοπον Ρώμης. Ἐπομένως οὐδεμία διαφορὰ μεταξὺ Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας ἀνεγνωρίσθη. Ἐπιπροσθέτως δὲ ἀναγνωρίζει καὶ δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τὴν ἐπαρχιῶν τῆς Ἀσίας, ὁρίζων ὅτι οἱ Μητροπολῖται τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐ-

ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙ ΓΗΣ, ΥΨΩΘΗΤΕ

Τοῦ Αἰδεσ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΖΟΓΑΝΑ

Ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Χριστιανωσύνης καὶ ὅλης τῆς Οἰκουμένης ἀκούεται τὰς ἡμέρας αὐτὰς πάλιν ὁ ὕμνος ὁ ἀγγελικός. Ἡ κτίσις ὅλη σικριτᾶ καὶ ἀγάλλεται ἀπὸ χαρὰν, ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ εὐφραίνονται, τὸ Σπήλαιον καὶ ἡ Φάτνη εὐτρεπίζονται, οἱ Ἄγγελοι καὶ οἱ Ποιμένες δοξάζουσιν, οἱ Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν ἐτοιμάζουν τὰ δῶρα καὶ σπεύδουν νὰ προσκυνήσουν, ἡ ἀνὰ τὰ πέριτα τῆς Οἰκουμένης Χριστιανωσύνη, τὴν Ἑορτὴν τῶν Ἑορτῶν τῆς πανηγυρίζουσα, καλεῖται καὶ πάλιν ν' ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἀπὸ τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ ταπεινά καὶ νὰ ὑψώσῃ νοῦν καὶ καρδίαν πρὸς τὰ ὑψηλά καὶ αἰώνια, τὰ πνευματικά καὶ οὐράνια. Κάθε χριστιανικὴ ψυχὴ καλεῖται νὰ δοξάσῃ καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὸν πρὸ εἴκοσι αἰῶνων γεννηθέντα ΛΥΤΡΩΤΗΝ, ν' ἀπαντήσῃ τὸν ἐξ Οὐρανοῦ καταβάντα ΣΩΤΗΡΑ, νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΧΡΙΣΤΟΤΕΓΝΝΑ. Ἡ Ἑορτὴ τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς χαρᾶς, ἡ Ἑορτὴ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπον, ἡ Ἑορτὴ τῆς Θείας συγκαταβάσεως καὶ ἀπείρου εὐπλαγχνίας τοῦ Πλάστου στὸ πλάσμα Του, ἡ Ἑορτὴ ποὺ θυμίζει πὼς ὁ Θεὸς διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, κατεδέχθη νὰ γίνῃ ὁ ἴδιος—χωρὶς ἁμαρτίαν—ἄνθρωπος, νὰ ταπεινώσῃ ἑαυτὸν καὶ νὰ λάβῃ «δοῦλου μορφήν» διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν, στὰ ὁποῖα τόσον ἐδούλευεν, νὰ τὸν ὑψώσῃ, συμφιλώσῃ καὶ ἐνώσῃ μετὰ τὸν ΠΑΤΕΡΑ - ΘΕΟΝ.

τῶν διοικήσεων ὀφείλουν νὰ λαμβάνουν τὴν χειροτονίαν παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι εἰς τὴν Τετάρτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἡ ὁποία ἐπεκύρωσε τὰ ἴσα πρεβεῖα τιμῆς τοῦ ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Ρώμης, παπεκάθητο ὡς προεδρεύοντες καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Πάπα Ρώμης, οἱ ὅποιοι οὐδεμίαν ἔνστασιν ὑπέβαλον.

Ἐκατομμύρια χριστιανικὲς καρδιές καὶ ἀναρίθμητα χεῖλη, μετὰ τὸν ἀστέρα τῆς πίστεως ὁδηγόν, ἀκούοντα «ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς» θὰ σπεύσουν πάλιν νοερά στὴν Βηθλεὲμ καὶ ἐπαναλαμβάνοντα μετὰ τοὺς Ἀγγέλους τὴν θείαν καὶ παναρμόνιον μελωδίαν, τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις», θὰ καταθέσουν εὐλαβικὰ στὰ πόδια τοῦ Θεοῦ-Βρέφους-Αὐτρωτοῦ τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης, τῆς εὐκρινούς λατρείας καὶ ὁλοψύχου ἀφοσιώσεως στὸν γεννηθέντα Κύριον.

ΧΡΙΣΤΟΤΕΓΝΝΑ 1951! Δύο χιλιάδες χρόνια δηλ., ἀπὸ τὴν εὐλογημένην καὶ ἀλησμόνητον ἐκείνην Νύκτα ἕως σήμερα! Καὶ καλεῖται, λοιπόν, ἐφέτος ἡ ἀνθρωπότης νὰ ἐορτάσῃ πάλιν τὸ μέγιστον καὶ μοναδικόν, τὸ παγχαρμόσυνον καὶ κοσμοϊστορικὸν τοῦτο γεγονός. Ποία ὅμως εἰρωνεία πάλιν; Πῶς ἐορτάζει τὸ ὑπέροχον τοῦτο γεγονός τὰ τελευταῖα ἰδίως αὐτὰ χρόνια; Καί, τὸ θλιβερότερον ἀπ' ὅλα, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ πρωτοφανῆ συμφορὰν καὶ θεομηνίαν, στὴν ὁποίαν ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπ' τὶς αἰώνιες καὶ ἀκατάλυτες ἀρχὲς τοῦ Εὐαγγελίου ΕΚΕΙΝΟΥ καὶ μόνον τὴν ἔριψε, ἔπειτα ἀπὸ τόσους ποταμούς αἱμάτων καὶ θυσιῶν, πόσον τραχημένη καὶ ζαλισμένη ἀπ' τὸ φόβον γιὰ τὴν αὐριον τὴν ἐρίκειαι ἡ Ἑορτὴ αὐτὴ ἐφέτος ἀκόμη! Παρὰ τὶς τόσες προσπάθειες ποὺ ἔγιναν ὡς τώρα καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ γίνονται ἐπίσης, βασανίζεται καὶ παραδέρνει ἀκόμη ἡ δυστυχημένη μέσα στὰ πυκνά καὶ μαῦρα σκοτάδια τῆς ἁμαρτίας καὶ ζητεῖ τὴν Εἰρήνην, ἐκλιπαρεῖ τὴν γαλήνην, ποθεῖ καὶ πασχίζει νὰ βρῇ κάποτε τὴν λύτρωσιν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς. Ἔτσι ἀκριβῶς δὲν ἦταν καὶ πρὶν ἔλθῃ ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον;

Καὶ ὅμως, εἶναι ὅλα τόσο κοντὰ τῆς. Δύο χιλιάδες χρόνια τώρα εἶναι στὰ χέρια τῆς. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ ζυγνήσῃ μόνον ἀπ' τὸν λήθαργον, ἂν θελήσῃ ἀληθινὰ καὶ ν' ἀποφασίσῃ νὰ τὰ κάμῃ δικὰ τῆς, βίωμα δηλαδὴ καὶ ζωὴ τῆς.

Ὁ Ἰησοῦς, «χθὲς καὶ σήμερον ὁ

Αὐτός» μᾶς καλεῖ πάλιν ΟΛΟΥΣ ὁ Ἰδιος. Ἐγὼ εἶμαι, λέγει ἡ ΕΙΡΗΝΗ. Ἐγὼ εἶμαι τὸ ΦΩΣ τοῦ κόσμου. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀληθινὴ ΟΔΟΣ, ἡ ΖΩΗ σας κι' ἡ μόνη ΑΛΗΘΕΙΑ. Ἐλᾶτε ΟΛΟΙ κοντά μου, ἂν θέλετε πραγματικά νὰ σωθῇτε.

Ἄς θελήσωμεν λοιπόν, κι' ἐμεῖς ΟΛΟΙ ἀληθινά. Ἄς ἐγερθοῦμε ΟΛΟΙ ἀποφασιστικά καὶ γενναῖα κι' ἔτσι ὁλόψυχα σ' ΑΤΤΟΝ ὡς προσέλθωμεν. Ἡ Ἐκκλησία Του στοργικά μᾶς καλεῖ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ! Ἄς Τὸν δοξάσωμε μ' ὅλην τὴν καρδίᾳ!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΞ ΟΤΡΑΝΩΝ! Ἄς Τὸν ὑπαντήσωμεν μὲ ὅλην μας τὴν ψυχὴ!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙ ΓΗΣ! Ἄς ὑψώσωμεν γρήγορα ΟΛΟΙ μας καὶ γιὰ πάντα πιστοὶ κι' ἀφωσιωμένοι ὡς μένωμεν σ' ΑΤΤΟΝ καὶ μόνον ΑΤΤΟΝ.

Ο ΤΟΠΟΣ ΟΠΟΥ ΕΓΕΝΝΗΘΗ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Τοῦ Αἰδεσ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΗΛΙΑ

«Δεῦτε ἴδωμεν, πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός.»

Καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς οἱ θασιλεῖς ἐγεννῶντο εἰς ἀνάκτορα, ἀνεκλίνοντο εἰς πολυτελέστατα λίκνα καὶ ἐσκεπάζοντο μὲ τὰ πλέον μαλακὰ σκεπάσματα. Κάπου ἐπάνω εἰς τὰ λίκνα τῶν νεογεννῶντων βασιλέων ἦτο ἓνα χρυσοκεντημένον στέμμα εἰς δῆλωσιν ὅτι αὐτοὶ ἦσαν πολὺ διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ποὺ ἐγεννῶντο εἰς πτωχόσπιτα. Αὐτοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ ἐγεννῶντο νὰ ἄρχουν, οἱ ἄλλοι ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ ἐγεννῶντο νὰ ὑπακούουν καὶ νὰ δουλεύουν.

Ἕνας μόνον βασιλεὺς δὲν εἶχε τίποτε ἀπ' αὐτὰ καὶ ἐγεννήθη μέσα εἰς τὴν ἐσχάτην πτωχείαν, εἰ-

ναι ἐν τούτοις, ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ὁ μέγιστος ὅλων τῶν βασιλέων ποὺ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν κόσμον τούτον, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ποὺ ἐγεννήθη εἰς τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Ἡ ἀπογραφή τῶν πολιτῶν τοῦ ἀπεράντου Ρωμαϊκοῦ Κράτους, ποὺ διετάχθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Αὐγούστου, ὑπεχρέωνε ὅλους, ἄνδρας καὶ γυναῖκες, νὰ πορευθοῦν εἰς τὴν πόλιν τῆς καταγωγῆς των καὶ ἐκεῖ νὰ ἀπογραφοῦν. Ὅπως εἰς τὰς ἄλλας πόλεις, ἔτσι καὶ εἰς τὴν Βηθλεὲμ, ἡ συρροὴ κόσμου ἦτο μεγάλη χάριν τῆς διαταχθείσης ἀπογραφῆς. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔφιπποι ἢ πεζοί, διήρχοντο τὰς ἡμέρας ἐκείνας τοὺς στενοὺς δρόμους τῆς Βηθλεὲμ. Ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ μοναδικοῦ πιθανῶς πανδοχείου ἐγέμισαν ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ τὸ προαύλιόν του ἀπὸ διάφορα ζῶα.

Ὅτε ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν του πίσω ἀπὸ τὸν λόφον ὅπου ἡ πόλις ἔκειτο, ἓνας μικρόσωμος ὄνος ἀνέβαινε ὑπομονητικὰ πρὸς τὴν πόλιν, φέρων εἰς τὴν ράχην του μίαν νεαράν γυναῖκα, θαρρῶς ἔγκυον καὶ κουρασμένην, τὴν Παρθένον Μαρίαν. Ὁ νομιζόμενος σύζυγός της, ὁ τέκτων Ἰωσήφ ἐκ Ναζαρέτ, περιεπάτει παρὰ πλεύρως προσεκτικὸς πάντοτε, μὴ τυχὸν σκοντάψῃ ὁ ὄνος καὶ συμβῇ δυστύχημα εἰς τὴν ἔγκυον. Ἐταξίδευαν ἔτσι τρεῖς ἡμέρας μέχρις ὅτου ἔφθασαν εἰς τὴν Βηθλεὲμ πρὸς ἀπογραφὴν των, διότι ἦσαν «ἐξ οἴκου καὶ πατρίδος Δαβὶδ» (Λουκᾶ 2'. 4 - 7). Ἡ κούρασίς των ἦτο μεγάλη, ἀλλ' «οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι», ἐκτὸς ἑνὸς σπηλαίου κάτω ἀπὸ ἓνα θάλαμον, ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σταῦλος. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἠναγκάσθησαν νὰ διανυκτερεύσουν εἰς τὸν ἀκάθαρτον ἐκεῖνον σταῦλον, ἀνάμεσα εἰς τὰ ζῶα.

Τὴν νύκτα ἐκείνην, εἰς μίαν ἐ-

Ὁ Ναὸς τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἐν Βηθλεὲμ

κεῖ γωνίαν τοῦ σταύλου, ἐγέννη-
σεν ἡ Παρθένος Μαρία «τὸν υἱὸν
αὐτῆς τὸν πρωτότοκον καὶ ἑσπαρ-
γάνωσεν αὐτόν, καὶ ἀνέκλινεν αὐ-
τὸν ἐν τῇ φάτνῃ» (Λουκᾶ 2: 6-7).

Αὐτὸς ἦτο ὁ τόπος ὅπου ἐγεν-
νήθη ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόν-
των καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων.
Σταῦλος ἀλόγων ζώων, τόπος ἀ-
κάθαρτος καὶ δυσώδης, ὅπου μό-
νον φωναὶ ἀναρροὶ ζώων ἠκού-
οντο.

Τὸ γεγονός δὲν εἶναι τυχαῖον.
Σὰν ἐκείνον τὸν σταῦλον ἦτο ἡ
ἡθικὴ κατάστασις τοῦ κόσμου.
Σὰν ἐκείνον τὸν σταῦλον ἦσαν καὶ
εἶναι αἱ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων.
Κυριαρχεῖ μέσα μας τὸ κτηνώδες
ἐγώ. Αἱ σκέψεις μας καὶ αἱ πρά-
ξεις μας ἦσαν καὶ εἶναι ρυπαραί.
Κυλιόμεθα διαρκῶς εἰς τὸν θόρ-
βορον τῆς ἀμαρτίας.

Ἡ ἀμαρτία ἐνσταυλίζεται εἰς
τὰ θάθη τῆς ψυχῆς μας καὶ μᾶς
μολύνει καὶ μᾶς τυραννεῖ ἐκδη-
λώνεται, 1ον ὡς ὁ π ε ρ η φ ἄ -
ν ε ι α , πού μᾶς σπρώχνει νὰ
θέλωμεν μόνον τὸ ἰδικόν μας θέ-
λημα νὰ γίνεται, νὰ ἐπιδιώκωμεν
τὰ ἀξιώματα καὶ τὴν δόξαν τῶν
ἀνθρώπων, νὰ καταφρονῶμεν τοὺς
ἄλλους ὡς κατωτέρους μας. 2ον,
ὡς θ υ μ ὁ ς , πού μᾶς κάμνει
νὰ ξεαγριωνώμεθα ἐναντίον ἐκεί-
νου πού ἔτυχε νὰ μᾶς θλάψῃ καὶ
ζητοῦμεν μὲ κάθε τρόπον νὰ τὸν
ἐκδικηθῶμεν, νὰ τοῦ κάνωμεν κα-
κόν, 3ον, ὡς φ θ ὁ ν ο ς , πού
δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ ἀνεχθῶμεν τὸν
ἀνώτερόν μας, τὸν καλύτερόν μας,
τὸν ἀξιώτερόν μας καὶ ζητοῦμεν
νὰ τὸν καταρρίψωμεν διὰ νὰ χα-
ρῶμεν, 4ον, ὡς π λ ε ο ν ε ξ ι α ,
πού μᾶς ὠθεῖ νὰ θέλωμεν πάντο-
τε περισσότερα ἀπὸ ὅσα χρειαζό-
μεθα καὶ δι' αὐτὸ ἀρπάζομεν τὰ
ξένα πράγματα, ἀδικοῦμεν τὸν ἄ-
δύνατον καὶ τὸν ἀπροστάτευτον,
τὴν χήραν καὶ τὰ ὀρφανὰ, μᾶς κά-
μνει κακοὺς καὶ ἀδιαφόρους εἰς
κάθε ἱερὸν σκοπόν, εἰς τὴν ἀνάγ-
κην τοῦ πλησίον μας, 5ον ὡς ἄ-
κ ρ α σ ί α , πού δὲν μᾶς ἐπι-
τρέπει νὰ συγκρατήσωμεν τὰς ἐ-
πιθυμίας μας, τὴν ἐπιθυμίαν πρὸς

συντήρησίν μας καὶ τὴν ἐπιθυμίαν
διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ γένους
μας καὶ κάμνομεν αὐτὰς σκοπόν,
ἐνῶ εἶναι μέσα καὶ γινόμεθα λαί-
μαργοι, μέθυσοι, πόρνοι, μοιχοὶ
κλπ., βον ὡς δ ε ι λ ί α , πού
μᾶς κάμνει νὰ μὴ λέγωμεν τὴν ἁ-
λήθειαν διὰ νὰ ὑποστηρίξωμεν τὸν
ἄθῳον καὶ ἀδικούμενον μήπως κα-
κοπαθίσωμεν καὶ ἡμεῖς καὶ 7ον
ὡς ὁ κ ν η ρ ί α , πού μᾶς ἐμ-
ποδίζει νὰ ἐκτελῶμεν πιστῶς καὶ
εὐσυνειδήτως τὰ καθήκοντά μας.

Αὐτὰ τὰ ἑπτὰ ἀποτελοῦν τὸ ζω-
ῶδες ἐγώ μας, εἶναι τὰ δαιμόνια
τὰ ἀκάθαρτα (Μαρ. 16: 9), πού
μᾶς ὁδηγοῦν εἰς ὅλας τὰς σκέ-
ψεις μας καὶ εἰς ὅλας τὰς πρά-
ξεις μας, πού κάμνουν τὴν ψυχὴν
μας ἓνα σταῦλον δυσώδη (Μάρ.
7: 11-23).

Ὁ σταῦλος ἐκείνος, μέσα εἰς
τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ Χριστός,
δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τῶν πρώτων χρό-
νων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τὸ περι-
βάλλον τοῦ σταύλου ἐκείνου καὶ
τὸ περιεχόμενόν του ἀπὸ πολὺ ἐ-
νωρὶς ἔχουν ξεφανισθῇ. Οἱ πιστοὶ
προσκυνηταί, ὅσοι πηγαίνουν νὰ
ἴδουν «πού ἐγεννήθη ὁ Χριστός»,
δὲν βλέπουν ἐκεῖ εἰμὴ ναὸν πε-
ρικαλλῆ. Ἀπαστράπτει ἐκεῖ ἡ κα-
θαριότης. Εὐωδιάζει ἡ ὁσμὴ τοῦ
θυμιάματος. Ἀντηχοῦν οἱ γλυκύ-
φθογγοὶ ὕμνοι τῆς Ἐκκλησίας

μας. Τὰ πάντα ἐκεῖ μετεμορφώ-
θησαν, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐκεῖ εἶ-
ναι ὁ «τόπος» ὅπου ἐγεννήθη ὁ
Χριστός.

“Ο,τι ἐγένινε εἰς τὸν σταῦλον ἐ-
κεῖνον, ἡμπορεῖ νὰ γίνη καὶ εἰς
τὸν σταῦλον τῆς ψυχῆς μας, ἂν
αὕτη γίνη τόπος ὅπου νὰ γεννη-
θῇ ὁ Χριστός. Ἡ κατὰ σάρκα γέν-
νησίς Του εἰς ἓνα ρυπαρὸν τόπον,
ἐσήμαινε τὴν πνευματικὴν γέννη-
σίν Του μέσα εἰς κάθε ἀνθρωπί-
νην καρδίαν. Ἡ Ἁγία Γραφή Τὸν
παρουσιάζει νὰ στέκῃ εἰς τὴν πόρ-
ταν καὶ νὰ κρούῃ αὐτὴν διὰ νὰ
εἰσέλθῃ (Ἀποκ. 3:20), νὰ γεν-
νηθῇ εἰς τὴν καρδίαν μας καὶ νὰ
κατοικήσῃ ἐκεῖ. Ἡ καρδιά πού θὰ
Τοῦ ἀνοίξῃ διὰ νὰ γεννηθῇ μέσα
της, θὰ παύσῃ πλέον νὰ εἶναι
σταῦλος ρυπαρὸς καὶ δυσώδης τῆς
ἀμαρτίας καὶ θὰ μεταβληθῇ εἰς
Ναὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζῶντος (Β’
Κορινθ. 6: 16). Ἡ καρδιά ἐκείνη
ἀναγεννᾶται ἄνωθεν εἰς μίαν νέ-
αν ζωὴν, τὴν ζωὴν τῆς βασιλείας
τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ζωὴ ἀγά-
πης καὶ καλωσύνης (Ἰω. 3: 3).

Διὰ νὰ ἴδωμεν τὸν τόπον ὅπου
ἐγεννήθη ὁ Χριστός, δὲν χρειάζε-
ται νὰ ταξειδεύσωμεν μέχρι τῆς
Βηθλεέμ. Τὸν τόπον ὅπου ἐγεννή-
θη ὁ Χριστός ἡμποροῦμεν νὰ τὸν
ἴδωμεν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κάθε
Χριστιανοῦ πού ὑπακούει εἰς τὸ
θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐμπνέεται
ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης Του.
Τὸν τόπον ὅπου ἐγεννήθη ὁ Χρι-
στός ἡμποροῦμεν νὰ τὸν ἴδωμεν
εἰς κάθε οἰκογένειαν καὶ εἰς ὅλην
τὴν ἀνθρωπότητα πού θὰ ἀποτε-
λεσθῇ ἀπὸ τέτοια ἀναγεννημένα
ἄτομα. Εἰς τὸν τόπον ὅπου ὁ Χρι-
στός γεννᾶται, τὰ πάντα μετα-
βάλλονται ἄρδην.

Διὰ νὰ ἐορτάσωμεν ἐπαξίως
τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, ἂς κά-
μωμεν τὴν ψυχὴν μας τόπον ὅπου
νὰ γεννηθῇ ὁ Χριστός μετὰ τὴν ἐ-
παξίαν μετάληψιν τοῦ Σώματος
καὶ τοῦ Αἵματός Του (Ἰω. 6: 56).
Ἡ πνευματικὴ ἀλλαγὴ τοῦ ἑαυ-
τοῦ μας, πού θὰ ἐπακολουθήσῃ,
θὰ εἶναι ἀπόδειξις ὅτι ἐγίναμεν
τόπος, ὅπου ὁ Χριστός ἐγεννήθη.

Τὸ
Καλλίτερον
Δῶρον
διὰ
τὰς Ἑορτὰς
εἶναι μία
Συνδρομὴ
εἰς τὸν
Ὁρθόδοξον
Παρατηρητήν.
Ἑτησίᾳ \$3.00
Δύο ἐτῶν \$5.00

ΑΝΥΠΑΝΤΡΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΑΙ ΜΙΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Τοῦ Αἰδεσ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, Πρωτοπρεσβυτέρου

Τελευταία γίνεται πολὺς θόρυβος διὰ τὸ ζήτημα ποὺ ἀφορᾷ τ' ἀνύπαντρα Ἑλληνοκόριττα καὶ τοὺς μικτοὺς γάμους.

Πράγματι, πρόκειται διὰ μίαν ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία ἐὰν δὲν προληφθῇ, θὰ ὑποσκάψῃ ἀνεπανόρθωτα τὸ οἰκοδόμημα τῆς φυλετικῆς μας ὑποστάσεως. Διευπλώθησαν περὶ αὐτοῦ γινῶμαι βαρυσήμαντοι καὶ διὰ τοῦτο ἠθέλησα νὰ ἐκφράσω καὶ τὴν ἰδικήν μου.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, χωρὶς νὰ θέλω νὰ φανῶ δικηγόρος τῶν κληρικῶν, ἐπιθυμῶ νὰ τόνισω, χάριν τῆς δικαιοσύνης, τὰ ἑξῆς: Ἐλέχθη ὅτι οἱ ἱερεῖς ἀδιαφοροῦν διὰ τὸ ζήτημα αὐτό· τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀνακριβές, διότι ἡ πεῖρά μου λέγει ὅτι πολλάκις καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μου περιφέρειαν, καὶ ἄλλοι εἰς τὰς συσκέψεις τῶν ἡσυχολήθησαν καὶ ἀσχολοῦνται, μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Εἰς ὅλας τὰς Κοινότητας οἱ κληρικοὶ ἐξυμνοῦν τὸν ἱερὸν δεσμὸν τοῦ γάμου μεταξὺ ὁμογενῶν νέων. Ἄλλο τὸ ζήτημα ἂν ἀπέφυγον τὴν δημοσιότητα. Ἰδοὺ διατί:

Μερικοὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὰ συνοικέσια διότι ἐλέχθη καὶ τοῦτο: «γιατί ὁ παπᾶς ἐνδιαφέρεται; μήπως προσδοκᾷ κανένα κομίσιον;»

Ἄλλοι ἀπεγοητεύθησαν, διότι καλῇ τῇ πίστει, ἔκαμαν τὸ συνοικέσιον, καὶ ἐπειδὴ ἀπέτυχε διὰ διαφόρους λόγους ἤκουσαν τὰ ἐξ ἀμάξης.

Καὶ ἄλλοι τέλος ἱερεῖς, πρὸ πάντων εἰς τὸ Γουέστ, ἔχασαν τὰς θέσεις των καὶ κατεδιώχθησαν διότι ὠμίλησαν κατὰ τῶν μικτῶν γάμων. Καὶ τοῦτο, διότι ἐκεῖ, πολλοὶ ἰσχυροὶ παράγοντες ἐνυμφεύθησαν ἁλλοεθνεῖς γυναῖκας, εἴτε διότι δὲν εἶχον ἔλθῃ ἀκόμη, τότε, δικές μας, εἴτε διότι ὅσες ἦλθον δὲν ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὸ περιβάλλον ποὺ θὰ ζοῦσαν.

Ἄλλὰ, παρ' ὅλα ταῦτα, δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ κληρικοὶ μας δὲν ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ εἰς τὰς Κοινότητάς των, ἔστω καὶ ἂν

δὲν κατέρχωνται εἰς τὸν τύπον. Ἐνας ποὺ ἀμερόληπτα παρακολουθεῖ τὴν δρᾶσιν τῶν ἱερέων μας, θὰ δῇ ὅτι ἓνα μεγάλο μέρος τῆς δράσεώς των περιστρέφεται εἰς τὸ φλέγον αὐτὸ ζήτημα.

Ῥότερα ἀπὸ τ' ἀνωτέρω, προβαίνο εἰς ἀνάλυσιν τοῦ ζητήματος. Τρία κυρίως σημεῖα ἐμφανίζονται κατὰ τὴν ἐξέτασίν του.

Τὸ πρῶτον. Εἶναι ἀληθές τὸ γεγονός τῶν μικτῶν γάμων εἰς βαθμὸν ἐπικίνδυνον; Δυστυχῶς αὐτὸ εἶναι μία πραγματικότητα. Ἐὰν θὰ ἐξακολουθήσῃ μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα καὶ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν, ἡ ἔννοια τῆς φυλετικῆς μας ὀντότητος θὰ εἶναι πολὺ μειωμένη καὶ εἰς ἀξιοθρήνητον βαθμὸν.

Τὸ δεύτερον. Ποῖα τ' ἀποτελέσματα τῶν τοιούτων γάμων; Ὅχι βέβαια εὐχάριστα. Καὶ αὐτὸ εἶναι εὐεξήγητον. Τὸ ὁμολογοῦν οἱ περισσότεροί, ποὺ ἔκαμαν τοιοῦτους γάμους. Δὲν ὁμιλῶ διὰ τὰς ἐξαιρέσεις. Πάντοτε, εἰς τὸ σπῆτι αὐτὸ παρουσιάζεται ἓνα κακόν. Ὅχι διότι εἰς τὰ ξένας φυλὰς δὲν ὑπάρχουν καλὰ, ἐνάρετοι καὶ πεπαιδευμένοι γυναῖκες· ἀλλὰ ἐπειδὴ τὰς χωρίζει ἀπὸ τοὺς ἄνδρας των ἡ γλῶσσα, ἡ θρησκεία, τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα, ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦν εἰς τὸ ὑποσυνείδητον καὶ τῶν δύο, σιωπηλὴν ψυχρότητα. Καὶ μάλιστα, ὅταν ὑπάρχουν καὶ παιδιὰ, ποὺ δὲν ξέρουν ποῖαν ἰδεολογίαν νὰ ἀκολουθήσουν, τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας, τότε τὸ κακὸ εἶναι μεγαλύτερον.

Νομίζω ὅτι σήμερον, ἀπὸ βίον τῆς ὁμογενείας μας, ἀρκετῶν δεκαετηρίδων εἰς τὴν θετὴν μας πατρίδα, δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀποφεύγουν οἱ νέοι μας τὰς Ἑλληνοπούλας. Ἄλλοτε ἐδικαιολογοῦντο, ἀλλὰ σήμερον, εἰς ὅλας τὰς Κοινότητάς μας, ἔχομεν κορίτσια ὁμορφα, ἐγγράμματα, καλοανατεθραμμένα. Αὐτὰ μποροῦν νὰ δημιουργήσουν ἐστίας ὅπου νὰ φωτίξῃ ἡ λαμπάδα τῶν θρησκευτικῶν καὶ φυλετικῶν μας παραδόσεων

μέσα στὸ περιθώριον τοῦ Ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ. Ἄλλως τε καὶ διάσημοι Ἀμερικανοὶ κοινωνιολόγοι συνιστοῦν ὅπως τὰ μέλη ἐκάστης ὁμάδος εἰς τὴν Ἀμερικὴν, συνδέωνται μὲ ἄλλα τῆς αὐτῆς φυλῆς, ὁπότε θὰ εἶναι τέλειοι Ἀμερικανοὶ πολῖται.

Τὸ τρίτον. Καὶ τώρα, πῶς θὰ προληφθῇ τὸ κακὸν ἀφοῦ ἔχει τοιαύτας συνεπείας; Ποῖα τὰ αἷτια; Τὸ ἀκανθῶδες αὐτὸ ζήτημα πρέπει νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν ὅλων μας: Ἐκκλησίας, σχολείων, σπιτιοῦ, τύπου, οργανώσεων.

Ὡς γνωστόν, ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν κοριτσιῶν μας ἀπὸ τὰς ἐστίας των, ὀφείλεται εἰς τὴν ἀχαλίνωτη ἐλευθερίαν τῆς χώρας, εἰς τὴν πανσπερμίαν τῶν φυλῶν, εἰς τὴν διεστραμμένην μόρφωσιν ποὺ παρέχουν μερικὰ εκπαιδευτήρια περὶ διεθνοποίησεως τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου, εἰς τὴν ἐγκληματικὴν ἀμέλειαν τῶν γονέων καὶ ἐν γένει εἰς τὴν μὴ ἐπικοινωνίαν μὲ οἰκεῖον περιβάλλον.

Παρατηρήθη δὲ ὅτι ὅσα κορίτσια εἶναι συνδεδεμένα μὲ τὴν Κοινότητα, εἴτε εἰς τὴν χορφύδιαν, εἴτε εἰς τὸ Κατηχητικόν, εἴτε εἰς τὴν Φιλόπτωχον, εἴτε εἰς ἄλλας ὁργανώσεις μας, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπανδρεύονται Ἑλληνόπαῖδα. Ἐὰν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, ποὺ μένουν ἀνύπανδρα, αὐτὸ ἐπιβαρύνει κυρίως τοὺς γονεῖς. Ἐὰν αὐτοὶ διάγουν στὸ σπῆτι των βίον ἀκατάστατον καὶ τὰ παιδιὰ στὸ ὑποσυνείδητόν των συχαίνονται τὸ οἰκογενειακὸν περιβάλλον καὶ προτιμοῦν νὰ μένουν ἐλευθέρω. Ἐπάρχουν μητέρες, ποὺ παρακινοῦν τὰ κορίτσια των νὰ σχετισθοῦν μὲ νέον ὁποῖος ἔχει χρήματα στὴν Τράπεζα, καλὴν ἐργασίαν, αὐτοκίνητον, σπῆτι, καὶ ἐπειδὴ δὲν εὐρίσκουν τὸν ὄνειροπολούμενον πρίγκηπα, μένουν στὸ «ράφι».

Ἐπάρχουν γονεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν ὠδήγησαν τὰ παιδιὰ των ποτὲ στὴν Ἐκκλησίαν ἢ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς συγκεντρώσεις, καὶ διὰ τοῦτο οἱ μὲν υἱοὶ των ἀρέσκονται εἰς ξένας, διότι αἱ Ἑλληνοπούλες κρατοῦν, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀξιοπρεπῆ στάσιν ἀπέναντί των, αἱ δὲ κόραι των ἀφομοιώνονται εὐκόλως μὲ ξένον περιβάλλον. Ἐπάρχουν καὶ γονεῖς οἱ ὁποῖοι μὲ

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΑΣ

Υπό Ἀρχιδιακόνου ΝΕΟΦΥΤΟΥ

“Όταν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς κάτω εἰς τὴν γῆ διὰ τὴν γεννηθῆ ἀπὸ μίαν Παρθένον, τὸ ψυχρὸν σπῆλαιον τῆς Βηθλεέμ, ὁ σταυλὸς τῶν ζώων, μετεβλήθη δι’ ὀλίγον χρονικὸν διάστημα εἰς ἐπίγειον οὐρανόν.

Ἐντὸς αὐτοῦ ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰωσήφ προσεκύνησαν τὸν Τῖον τοῦ Θεοῦ· ἐντὸς αὐτοῦ οἱ ποιμένες ἔσπευσαν νὰ ἴδουν καὶ νὰ θαυμάσουν τὸ νεογέννητον βρέφος· ἐντὸς αὐτοῦ οἱ Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν ἔφεραν τὰ δῶρα καὶ προσεκύνησαν τὸ βρέφος βασιλέα· οἱ ἄγγελοι ἔψαλλον ὕμνους πρὸς τὸν Θεὸν ἐνῷ τὸ βρέφος προσεμειδία εἰς τὴν φάτνην, ὁραματιζόμενον τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος· τὸ λαμπρότερον ἄστρον τοῦ στερεώματος ἐστάθη ἐπὶ τοῦ λόφου, ὅπου ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ ἀχυρίνου λίκου Του.

Ὁ Οὐρανὸς κατήλθεν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὁ ἄνθρωπος, καὶ γενικῶς ἡ φύσις πᾶσα, χαίρουν διὰ τὸ θαῦμα.

“Οἱ αὐτοί, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὸ προνόμιον νὰ γνωρίσουν τὴν ἐπουράνιον χαρὰν τῆς παρουσίας τοῦ Ἀγίου Παιδίου, ἔπρεπε νὰ κάμουν θυσίας. Καὶ ὅπως ἡ Παρθένος Μαρία καὶ ὁ λατρευτὸς θετὸς πατὴρ τοῦ Ἰησοῦ, εἶχον τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ φροντίζουν διὰ τὸ βρέφος Σωτῆρα, τοιουτοτρόπως, αὐτοὶ ἐκλήθησαν νὰ κάμουν καὶ τὰς μεγαλειτέρας θυσίας. Ἡ Μαρία δέχεται τὴν ὑψηλὴν κλησίαν τῆς, μετὰ τὴν δῆλωσιν ὅτι θὰ εἶναι δούλη τοῦ Κυρίου, εὐτυχὴς νὰ μὴ γνωρίζῃ ἄλλην θέλησιν παρὰ τὴν ἰδικὴν Του· μετὰ πλήρη αὐταπάνησιν νὰ ἀφοσιωθῇ ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὸ παιδί τῆς. Ὁ εὐθύς καὶ δίκαιος Ἰω-

ἀδικαιολόγητη αὐστηρότητα ἀναγκάζουν τὰ παιδιά των καὶ ξεπορτίζουν.

“Ὡστε, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ κατάστασις μορεῖ νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ δύο κυρίως παράγοντας, δηλ. ἀπὸ καλοὺς γονεῖς καὶ πρὸ πάντων καλὴν μητέρα, καὶ ἀπὸ καλὸς ὠργανωμένην Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Κοινότητα.

σήφ, ὁ ὁποῖος πάντοτε εἶχε τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν γειτόνων του, ὑποτάσσεται ταπεινῶς καὶ δέχεται νὰ γίνῃ προστάτης τῆς Παρθένου Μαρίας καὶ τοῦ τέκνου τῆς. Οἱ ποιμένες ἀφίνουν τὰ ποιμνία των, ἐγκαταλείπουν τὰς ἐστίαις των καὶ ἀμέσως πιστεύουν εἰς τὴν ἔλευσιν τοῦ προσδοκωμένου Μεσσία καὶ προστρέχουν εἰς τὴν παγερὰν φάτνην τῆς Βηθλεέμ.

Τὰ ἐπίγεια εἶναι ἀσήμαντα ἐμπρὸς εἰς τὸ φῶς τῆς οὐρανίου ὀπτασίας. Οἱ σοφοὶ ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν καταφθάνουν εἰς τὴν φάτνην, κατόπιν κόπων καὶ μόχθων καὶ φυσικῶν δυσχερειῶν. Εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ κερδίσουν τὴν φιλίαν τοῦ Ἡρώδου, ἠδύνατο νὰ ζήσουν ὅλην τὴν χλιδὴν καὶ τὰς περιποιήσεις τῆς αὐλῆς του, ἀλλ’ ἐπροτίμησαν νὰ ἀπαρνηθοῦν ὅλας τὰς ἀνέσεις καὶ τὰς κοσμικὰς κολακείας διὰ νὰ κρατήσουν τὴν ἀγάπην τους διὰ τὸν Χριστόν, τοῦ ὁποίου τὴν γέννησιν ἦλθον νὰ προσκυνήσουν.

Οἱ κάτοικοι τῆς Βηθλεέμ, ἀποροφημένοι ἀπὸ τὰ προβλήματα τοῦ συμφέροντος, δὲν ἤκουσαν τὴν ἐπουράνιον πρόσκλησιν. Ἡ οὐρανία χαρὰ δὲν κατάρθωσε νὰ τοὺς ἐλκύσῃ καὶ νὰ τοὺς ἀποσύρῃ ἀπὸ τὰς φροντίδας τῆς ἡμέρας. Ὁ Ἡρώδης, ὁ φιλόδοξος βασιλεὺς, βλέπει τὸν Ἰησοῦν ὅχι ὡς Θεόν, ἀλλὰ ὡς ἕναν ἀντίπαλον τοῦ θρόνου του, καὶ ὅχι μό-

νον δὲν προσκυνεῖ Αὐτόν, ἀλλ’ ἐπὶ πλέον σχεδιάζει τὰ φονεῦσθαι τὸν Τῖον τοῦ Θεοῦ. Τόσον τυφλὸς εἶναι ἀπὸ τὸ συμφέρον του, ὥστε δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀτέραντον ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

Κατὰ ταῦτα καὶ ἡμεῖς, κατὰ τὴν πανευφρόσυνον καὶ πνευματικὴν κατὰ συγκατάβασιν ἀνάδοκον τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὰς καρδίας μας, κλίνομεν εὐλαδῶς τὸ γόνυ πρὸ τῆς φάτνης τοῦ Ἱεροῦ Σπηλαίου διὰ νὰ λάβωμεν τὰ δῶρα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς χαρᾶς. Ἀλλ’ ἐὰν ἐπιθυμῶμεν νὰ διακρατήσωμεν ἐπ’ ἀπειρον τὰ οὐράνια αὐτὰ δῶρα, πρέπει νὰ γίνωμεν πραγματικῶς ἀληθινοὶ ὁπαδοὶ Του, μέχρις αὐτοθυσίας. Ἡ θέλησίς μας πρέπει νὰ ὑποταγῇ εἰς τὴν θέλησιν Αὐτοῦ. Αἱ καρδίαι μας νὰ ἀφήσουν τὰς κοσμικὰς ἀξιώσεις καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν μας καὶ νὰ ἀνοιχθοῦν διάπλατα διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἡ θεία καὶ θερμὴ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ σκέψις μας ὀφείλει νὰ βλέπῃ τὰ τοῦ κόσμου μετὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Ἄν καὶ ἡμεῖς, ὅπως ὁ λαὸς τῆς Βηθλεέμ, ἀποροφηθῶμεν ἀπὸ τὰς κοσμικὰς ὑποθέσεις μας, ἀσφαλῶς δὲν θ’ ἀκούσωμεν τὸν χαριόσυνον ὕμνον τῶν Ἀγγέλων. Ἄν ἔχωμεν τὸν ὑπερβολικὸν ἐγωϊσμὸν ἐνὸς Ἡρώδου, δὲν θὰ δυνηθῶμεν ποτὲ νὰ ἴδωμεν τὴν λάμψιν τοῦ ἀστεροῦς ἐκείνου, ἡ ὁποία δεικνύει τὴν παρουσίαν τοῦ Ἰησοῦ. Τότε ὁ ἄνθρωπος θὰ ζῇ ὅπως κι’ αὐτὸς ὁ ἐγωϊστὴς καὶ πλήρης φόβου βασιλεὺς διὰ νὰ μισῇ τὴν καλωσύνην, ἡ ὁποία δύναται νὰ μεταίωσῃ τὰς φιλοδοξίας του.

Ἐὰν ὅμως δυνηθῶμεν, κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, νὰ πλησιάσωμεν τὴν φάτνην τῆς Βηθλεέμ, μετὰ πλήρη αὐταπάνησιν, πόσον εὐχαρίστως ὁ Ἰησοῦς θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς ταπεινάς καρδίας μας, διὰ νὰ ἐμφιλοχωρήσῃ ἐντὸς αὐτῶν ἡ αἰωνία ζωὴ, νὰ μᾶς ἀνυψώσῃ εἰς τὸ ἀγνὸν φῶς καὶ εἰς τὸ κάλλος τοῦ οὐρανοῦ!

Καὶ μετὰ αὐτὸ τὸ δῶρον τοῦ Χριστοῦ αἱ ἀπλᾶι ἀνθρώπιναι καρδίαι, ὅπως ἡ γυνὴ καὶ ἀπομεινομένη φάτνη, θὰ καταστοῦν ὁ οὐρανὸς, διότι ὁ Ἰησοῦς θὰ ἐδρεύῃ ἐκεῖ.

**“Όσοι διαβάσουν
τὸ Περιοδικόν μας
καὶ ὠφελοῦνται
ἀπὸ αὐτό
ἅς ἐργασθοῦν
νὰ ἐγγράψουν
συνδρομητὰς
εἰς αὐτό.**

ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΒΥΔΟΥ κ. κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ

Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε,
Θεοφιλέστατοι Ἱεράρχαι,
Εὐλαβὲς Πρεσβύτεριον καὶ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα.

Κατὰ τὴν μᾶλλον σημαντικὴν αὐτὴν στιγμήν τοῦ ἐπιγείου θίου μου περιεργάζομαι ἐκστατικὸς τὸ θεό-τευκτον σκάφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διαπλέομεν τῆς παρούσης ζωῆς τὴν θάλασσαν. Ἐπὶ τοῦ πηδαλίου του φαίνονται χεῖρες φέρουσαι τὸν τύπον ἡλῶν. Τὰς κώπας του ἐπὶ δεκαεννέα τώρα αἰῶνας κινοῦν στιβαροὶ βραχίονες Ἀποστόλων, Θεοφόρων Πατέρων Οἰκου-μενικῶν Συνόδων, Πατριαρχῶν, Ἀρχιεπισκόπων, εὐ-λαβῶν κληρικῶν καὶ εὐσεβοφρόνων Χριστιανῶν. Ἐ-πὶ τῆς πρύμνης εἶναι ἀναγεγραμμένον τὸ ὄνομά του : «Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία».

Ρίψωμεν εἰς τὰ ὀπίσω τὸ θῆμμα, εἰς τὸν ἄχρι τοῦδε πλοῦν του. Τρεῖς ὅλους αἰῶνας ἀδυσώπητοι αὐτοκράτορες, Γαῆριοι καὶ Διοκλητιανοὶ καὶ Νέρωνες καταφέρουν βαρύτατα πλήγματα μὲ σκοπὸν νὰ τὸ θυθίσουν. Ἐὰν εἶχε ναυπηγηθῇ ὑπὸ ἀνθρωπίνων τεχνιτῶν θὰ εἶχε συντριβῇ. Ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος! μὲ κάθε νέον κτύπημα καὶ στερεοῦται περισσότερον. Ἔχει δημιουργηθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Διαρρέει ὁ χρόνος καὶ ἄλλος μεγαλείτερος τοῦ προηγούμενου κίνδυνος ἐμφανίζεται. Τὸ πλήρωμά του διαπληκτίζεται, χωρίζεται, σπαράσσεται ἀπὸ δι-χογνωμίας, ἀπὸ σχίσματα, ἀπὸ αἱρέσεις. Ταλαντεύ-εται, ἀλλὰ παρ' ὅλην τὴν ἐσωτερικὴν ἀνωμαλίαν καὶ ἀκαταστασίαν καὶ ἀνυπακοὴν δὲν ἀνατρέπεται, δὲν κατέρχεται εἰς τὸ σκότος ὕγρου τάφου.

Ἀρχίζει τώρα νὰ ἀναφαίνεται ἀνωθέν του τὸ οὐ-ράνιον τόξον. Αἱ μεγάλαι τρικυμίας καὶ θύελλαι θα-

θηδὸν καταστέλλονται. Τὸ ἀπειλητικὸν σκότος δια-δέχεται ἀνέσπερον φῶς. Ἐντὸς τοῦ σκάφους τούτου μεγάλοι διανοούμενοι, ὡς οἱ Χρυσόστομοι, οἱ Βασί-λειοι, οἱ Γρηγόριοι γεννῶνται, οἵτινες μὲ τὰς ἀστρα-πὰς τῆς διανοίας των καταυγάζουν σύμπασαν τὴν οἰ-κουμένην, δημιουργοὺν τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς Ἐκ-κλησίας καὶ ἐξηγοῦν καὶ διατυπώνουν εἰς δόγματα τὰς χριστιανικὰς διδασκαλίας.

Τελείως ἐξηρτυμένον πλέει νῦν καὶ προσεγγίζει εἰς λιμένας τοῦ ἀχανοῦς Σλαυικοῦ κόσμου, εἰς οὓς τὸ σκάφος τοῦτο τοῦ ἀτιμήτου θησαυροῦ ἀποθέτει τὰς θείας ἐκεῖνας ἀληθείας, μὲ τὰς ὁποίας καὶ Ρῶσ-σοι, καὶ Σέρβοι, καὶ Πολωνοί, καὶ Κροάται, καὶ Λι-θουανοί, καὶ Ἑσθόνιοι, καὶ Λατβοί, καὶ Βούλγαροι, καὶ ὅλοι οἱ Σλαῦοι ἐξημεροῦνται καὶ ἐκπολιτίζονται.

Εἰς ὅλα τὰ πελάγη, καὶ εἰς τὰς θαλάσσας, καὶ εἰς ὅλους τοὺς ὠκεανούς φαίνεται ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας πεντάμορφον, σεβαστόν, τρισέβδοξον τὸ ἅγιον σκάφος τῆς Ὁρθοδοξίας. Κομίζει εἰς τὰς ἀνά τὴν ὑφήλιον διεσπαρμένας Ὁρθοδόξους κοινότητας τὴν εὐχὴν καὶ στοργὴν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τὴν προ-τροπὴν, ὅπως ἐμμένουν εἰς τὰς πατρικὰς παραδόσεις, τὴν χαρὰν τῆς θρησκείας. Τοῦ σκάφους τούτου ἐπί-σημος ἀντιπρόσωπος εἰς τοὺς λιμένας καὶ κόλπους τῆς τόσο προοδευτικῆς καὶ χριστιανικῆς Νοτίου Ἀ-μερικῆς, ὁμοθύμῳ ψήφῳ τοῦ μηδένα κληρικὸν λησμο-νοῦντος σεπτοῦ ἡμῶν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, προτά-σει τοῦ ὑπὸ ἀνωθεν ἐμπνεύσεως καὶ φωτισμῶν κα-θοδηγουμένου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν καὶ ἐπιδοκιμα-σίᾳ Κλήρου καὶ Λαοῦ προχειρίζομαι σήμερον.

Ἡ γλῶσσά μου δεθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῆς πρὸς ἐμὲ ἐπιεικείας καὶ τιμῆς ἄδυναται νὰ εἴπῃ ὅ,τι, ὀφειλομένως, πρέπει νὰ εἴπω. Διὰ τοῦτο, σεῖς κύμα-τα τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἐπιφορτίσθητε τὴν αἰώνιαν εὐ-γνωμοσύνην μου καὶ ἀποθέσατε αὐτὴν εἰς τὴν πρὸ τοῦ Φαναρίου ἀκτὴν. Παλμοὶ τῆς καρδίας μου, ἐνδυ-ναμώσατε τὸν ἥχόν σας καὶ εἴπατε εἰς τὸν πολυφίλη-τον καὶ ἀληθὴ πατέρα Ἀρχιεπισκοπὸν μας τὴν υἱ-κὴν ἀφοσίωσίν μου. Βλέμματα τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐκπέμψατε εἰς τοὺς θεοφιλεστάτους ἐπισκόπους τὰς θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν πρόφροναν συμμετοχὴν εἰς τὴν χειροτονίαν μου. Δεξιὰ χεῖρ μου, εἰς ἔνδειξιν ἀναγνωρίσεως, εὐλόγει τὸν βοῶντα τὸ «ἄξιος» Λα-ὸν. Σὺ δέ, ψυχὴ μου, τέλος, ἀποχωρίσου τοῦ σώματός μου, ἀνοιξε τὰς πτέρυγας καὶ πέτα εἰς τοὺς ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ ἀδελφούς μας καὶ μένε καὶ θερμαίνει αὐτοὺς μέχρις οὗ καὶ πάλιν εὐρεθῶ μαζί σου.

Ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, δέεσθε, ὅπως φανῶ ἄξιος καὶ ὅπως κατὰ τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς Κρί-σεως ἀκούσω τὸ «εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ».

ΑΜΗΝ.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ

16

ΚΑΛΟΔΕΜΕΝΟΙ ΤΟΜΟΙ

ΤΟΥ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ

Ὁλόκληρος Βιβλιοθήκη

Ἀποτελοῦν μίαν πλήρη ἐγκυκλοπαίδειαν ἣ ὁποία δίδει εἰς τὸν κάτοχόν της ποικίλας γνώ-σεις· εἰσάγει αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Ἀμερικῇ ζωὴν τῆς Ὁμογενείας μας καὶ στολίζει κάθε σπίτι.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ \$4.00

Γράψατε :

ORTHODOX OBSERVER

10 East 79th Street, New York, 21, N. Y.

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ . . .

ΜΕ ΒΑΘΕΙΑΝ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΝ θά ἀκούσῃ ὁ χριστιανικός κόσμος τὸν παναρμόνιον ὕμνον «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ...», τὸν ὁποῖον θά ἐπαναλάβῃ διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ὁ ἀγγελικὸς χορὸς ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Διότι, ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν τῶν εἰδώλων, πρὸς τὰ ὁποῖα ἀφιέρωσεν ἀνεπιφυλάκτως καὶ νοῦν καὶ καρδίαν, μὲ τὴν τυφλὴν πίστιν ὅτι θά τοῦ ἐξησφάλιζον τὴν εἰρηνικὴν διαθήκην, τὴν ὁποίαν διακαῶς ἐπιποθεῖ, θά πληροφορηθῇ καὶ πάλιν ὅτι ἡ πολυπόθητος εἰρήνῃ δὲν εἶναι ἔργον χειρῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ δῶρον τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἡ ὠφέλεια θά εἶναι ὄντως σωτήριος, ἂν ἡ συγκίνησις συνοδευθῇ τὴν φοράν αὐτὴν μὲ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς σταθερῶς καὶ μονίμως πρὸς τὸ Βρέφος τῆς Βηθλεὲμ διὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ Αὐτοῦ ἐν κατανύξει πνεύματος καὶ συντριβῇ καρδίας ὅπως καταπέμψῃ τὸ θεῖον δῶρον τῆς εἰρήνης εἰς τὸν τὸσον πάσχοντα καὶ τὸσον χιμαζόμενον πλανήτην μας.

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΣ ΟΡΓΑΣΜΟΣ

ΝΕΟΙ ΝΑΟΙ ἀνεγείρονται συνεχῶς ἀνὰ τὰς Κοινοτήτάς μας. Μὲ τὸν μεγαλῆτερον δὲ ἐνθουσιασμόν οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ μας προσφέρουν ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως αὐτῶν. Εἶναι πάρα πολὺ ἐλπιδοφόρον τὸ φαινόμενον. Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο· μὲ τὴν μεγαλειτέραν ταχύτητα κατατίθενται τὰ θεμέλια, καὶ μετ' ὀλίγους μῆνας πυργοῦνται μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἐπιθλητικοὶ οἱ ἱεροὶ ναοί. Πλήρης ἀκμῆς οἰκονομικῶς καὶ θρησκευτικῶς παρουσιάζεται ἡ φιλτάτη ὁμογένεια. Παράδειγμα ὑπέροχον διὰ τὴν νέαν μας γενεάν, ποῦ θά ἀναλάβῃ μετ' ὀλίγα ἔτη τὴν διοίκησιν τῶν Κοινοτήτων μας. Ἐκ παραλλήλου πρὸς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς ἀνεγείρονται συχνὰ καὶ κέντρα κοινοτικά. Εἰς αὐτὰ ἂς στρέψωμεν τὴν προσοχὴν μας ἐντονωτέραν. Ἄς μὴ ὑπάρξῃ οὔτε μία κοινότης ἄνευ τοῦ κέντρου δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς καὶ μάλιστα τὴν νεολαίαν. Δὲν πρέπει νὰ χάσῃ ἡ Ἐκκλησία τὴν ἐπαφὴν τῆς μὲ κανὲν ἀπὸ τὰ παιδιὰ μας. Αὕτη εἶναι ἡ ἐλπίς μας καὶ ἡ ζωὴ μας. Αὐτὰ εἶναι ἡ αὐριὸν μας. Αὐτὰ εἶναι δι' ἡμᾶς τὸ πᾶν.

Η Δ' ΕΝ ΧΑΛΚΗΔΟΝΙ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΔΕΚΑ ΚΑΙ ΕΝΝΕΑ ΑΙΩΝΕΣ παρήλθον ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ' Συνόδου. Καὶ ὅμως ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελῇ καὶ θά ἀποτελῇ εἰς τὸ διηνεκὲς γεγονὸς τεραστίας σημασίας. Διότι ἡ ἀγία

αὕτη Σύνοδος καθώρισε τὴν πίστιν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ θεμελίου τῆς πίστεως ἡμῶν, τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συνελθοῦσα καὶ συσχεθεῖσα καθώρισεν ὅτι ὁ Σωτὴρ καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος, καὶ ὅτι αἱ δύο φύσεις ἐν τῷ προσώπῳ Αὐτοῦ ἠνώθησαν «ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως καὶ ἀχωρίστως». Μόνον τοιοῦτον πρόσωπον, τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος, ἡδύνατο νὰ σώσῃ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Μόνον τοιοῦτον πρόσωπον ἡδύνατο, ὡς ἄνθρωπος νὰ λάβῃ ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὡς Θεὸς νὰ θανατώσῃ τὴν ἁμαρτίαν διὰ τοῦ ἔκουσίλου θανάτου Του καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του. Ἀπέναντι ὄλων ἐκείνων, καὶ εἶναι λεγεὼν τὰ ὀνόματα αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι δέχονται τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ὡς ἄνθρωπον ἠθικώτατον, τέλειον, μοναδικόν καὶ ἐξαίρετον, πλὴν μόνον ὡς ἄνθρωπον, ἀντιτάσσομεν τὸν περίφημον ὅρον τῆς Δ' ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηρίζεται ἡ πίστις ἡμῶν εἰς τὸν Θεάνθρωπον. Ἀξίζει νὰ πανηγυρισθῇ τὸ γεγονός τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου ταύτης, ὅπως ἀπεφάσισε ἡ τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖόν μας, μὲ ἀσυνήθη λαμπρότητα.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

ΕΙΣ ΠΡΟΣΦΑΤΟΝ ΟΜΙΛΙΑΝ ΤΟΥ ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐν Κορέᾳ μαχομένων δυνάμεων τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν, Στρατηγὸς RIDGWAY, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ μεγαλειτέρα δύναμις ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς καὶ προσέθεσεν ὅτι ἡ νίκη τῶν συμμαχικῶν ὅπλων ἐν Κορέᾳ ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν προσευχήν. Τίποτε περισσότερο δὲν θά προσέθετεν ὁ χριστιανὸς ἱεροκέρυξ ὁμιλῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, διότι ἡ διακεκριμένη αὐτὴ στρατιωτικὴ κορυφὴ ἀπέδωσε πιστῶς τὴν περὶ προσευχῆς Εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν. Πόσον διαφορετικοὶ θά ἦμεθα πράγματι σήμερον, ἂν οἱ ἔχοντες εἰς χεῖράς των τὰς τύχας τοῦ κόσμου συνεμερίζοντο τὰς πεποιθήσεις καὶ ἡκολούθουν τὸ παράδειγμα τοῦ Στρατηγοῦ RIDGWAY

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΣ ΜΑΣ

ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ ΕΟΡΤΑΙΣ ὁ Ὁρθόδοξος Παρατηρητὴς ἀπευθύνει θερμὰς εὐχὰς πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς συνεργάτας καὶ ἀναγνώστας του καὶ ἐκφράζει πρὸς αὐτοὺς ἐλίκρινεῖς καὶ ἐγκαρδίους εὐχαριστίας διὰ τὴν πολύτιμον ἠθικὴν καὶ ὕλικήν των βοήθειαν. Ἡ συνεργασία πρὸς ποιοτικὴν βελτίωσιν τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ εὐρυτέραν αὐτοῦ διάδοσιν μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν γίνεται πάντοτε δεκτὴ μετὰ θαυμάτης εὐγνωμοσύνης.

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΜΑΣ

Αἱ Ἀνάγκαι τῆς καὶ τὰ Παράπονα τῶν Ὁμογενῶν

Ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου αὐτῆς Ἐπισκόπου ΝΑΖΙΑΝΖΟΥ κ. ΙΕΖΕΚΙΗΛ

Πολλοὶ ὁμογενεῖς μας μοῦ γράφουν τὸν τελευταῖον καιρὸν, ἄλλοι μοῦ τηλεφωνοῦν καὶ ἄλλοι, ὅταν εὐρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν, μοῦ ἐκφράζουν προσωπικῶς τὸ ἐξῆς παράπονόν των: Διατί νὰ μὴ πληρῶνουν οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς τίποτε, διὰ τὴν φοίτησιν καὶ τὴν ζωὴν των εἰς τὴν Σχολὴν μας;

Ὅλοι οἱ ἄλλοι γονεῖς, μοῦ λέγουν, ποῦ στέλλουν τὰ παιδιὰ των νὰ γίνουν διδάσκαλοι, γιατροί, δικηγόροι ἢ μηχανικοὶ κλπ., εἰς τὰ διάφορα Κολλέγια, Πανεπιστήμια καὶ Πολυτεχνεῖα, πληρῶνουν ἀδρότα εἰς τὰ Σχολεῖα αὐτά, διὰ τὰς σπουδὰς τῶν παιδιῶν των.

Μήπως πάλιν, μὲ ἐρωτοῦν, οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, ὅταν τελειῶνουν τὴν Σχολὴν ἀναλαμβάνουν δωρεὰν ὑπηρεσίαν εἰς τὰς Κοινότητάς μας, διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς Ὁμογενείας μας; Ὁχι θέβαια! Ἀλλὰ ἀντιθέτως, πληρῶνονται μὲ ἱκανοποιητικούς ὁπωσδήποτε μισθοὺς.

Διατί λοιπὸν οἱ Ὁμογενεῖς μας νὰ κρατοῦν ἐπὶ τῶν ὤμων των ὅλο τὸ βαρὺ φορτίον τῆς συντηρήσεως τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς;

Αὐτὰ εἶναι, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται, τὰ παράπονα τῶν πολλῶν Ὁμογενῶν μας. Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν δὲν ἀρκοῦνται καὶ δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὸ νὰ γράφουν ἢ νὰ παραπονοῦνται εἰς ἐμέ, ἀλλὰ φθάνουν μέχρι τοῦ σημείου νὰ μὴ θέλουν αὐτοί, ἀλλὰ οὔτε καὶ τοὺς γνωστούς των νὰ ἀφήνουν, νὰ βοηθήσουν οἰκονομικῶς τὴν Θεολογικὴν μας Σχολὴν. Ἐπίσης, εἰς τὰ ἴδια αὐτὰ παράπονα στηριζόμενοι, ἀρνοῦνται νὰ πληρῶσουν τὸ Δεκαδολλάριον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας, ἢ ἀκόμη καὶ τὴν συνδρομὴν τοὺς εἰς τὴν Κοινότητά των.

«Δὲν πληρῶνω ἐγὼ διὰ νὰ σπουδάζουν τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου», εἶναι ἡ συνηθισμένη δικαιολογία τῶν τοιούτων ἀδελφῶν μας.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι σπουδαιότατον. Ἄν ἡ νοοτροπία αὕτη ἐξαπλωθῇ καὶ μεταξὺ ἄλλων Ὁμογενῶν, ἢ ζημία ποῦ θὰ προκύψῃ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς Παραδόσεις μας θὰ εἶναι ἀσφαλῶς μεγίστη.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀπεφάσισα νὰ δώσω, διὰ τῶν στηλῶν τοῦ ἀγαπητοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ», μίαν ἀπάντησιν εἰς τὰ παράπονα, τὰς ἀπορίας καὶ τὰς κατηγορίας αὐτάς μερικῶν ἐκ τῶν Χριστιανῶν μας.

Ποῖο εἶναι τὸ ἔργο τῆς Σχολῆς μας καὶ ποιά ἡ ἀποστολὴ της; Ὅλοι θεθαίως γνωρίζομεν τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτό. Νὰ προετοιμάσῃ ἀπὸ τὰ θλαστάρια τῆς πολυφιλήτου νέας μας Γενεᾶς, τοὺς Ἱερεῖς, ποὺ μᾶς χρειάζονται διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν

τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν μας καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν μας καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερά μας καὶ τὰς ἀγνάς καὶ ὡραίας παραδόσεις τῆς Φυλῆς μας.

Ἔργον τῷ ὄντι σπουδαιότατον. Ἔργον Χριστοῦ καὶ διὰ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἔργον ἐκπολιτισμοῦ καὶ ἐξευγενισμοῦ μας. Διότι τὸ δένδρον τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ τὸ ἐφύτευσεν εἰς τὸν κόσμον ὁ Χριστός, εἰς τὸ πνευματικὸ χωράφι, ποῦ εἶχε καλλιεργήσει καὶ ἀπαλύνει τὸ ἀθάνατον Πνεῦμα τῆς Ἐλλάδος· τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο ποῦ καὶ μετὰ ἐξηκολούθησε νὰ ποτίζει καὶ νὰ δροσολοῦζῃ τὸ δένδρον αὐτὸ τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, μὲ τὰ ἰδικά του κατακάθαρα καὶ ὁλόδροσα νερά.

Καὶ ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ ὡς Ἑλληνικῆς καταγωγῆς Ἀμερικανοὶ καὶ ὡς ἄνθρωποι ἀναντιρρήτως ἔχομεν ὑποχρέωσιν, νὰ φροντίσωμεν νὰ συνεχίζεται εἰς τὸν κόσμον καὶ ἰδίως μεταξὺ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν παιδιῶν μας, τὸ σωτήριο αὐτὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Ἴδου λοιπὸν διατί εἶναι σπουδαῖον καὶ μεγάλο τὸ ἔργον τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καὶ διατί ὅλοι μας πρέπει νὰ τὴν ἀγαπῶμεν καὶ νὰ τὴν ὑποστηρίζωμεν.

Ἄνευ αὐτῆς θὰ ἀποθάνωμεν εἰς τὴν Χώραν αὐτὴν, ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς, καὶ θὰ χάσωμεν τὸν ἱερὸν προγονικόν μας θησαυρὸν καὶ πλοῦτον καὶ τὴν ἁγίαν κληρονομίαν τῆς ἀληθοῦς Πίστεώς μας, τὴν ὁποίαν μὲ τόσους κόπους διετήρησαν ἀγνὴν καὶ ἀνόθευτον καὶ μᾶς ἐκληροδότησαν οἱ ἄγιοι καὶ οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἄνευ αὐτῆς, καὶ ἄνευ τῶν ἀγωνιστῶν Ἱερέων, τῶν ἐξερχομένων ἐξ αὐτῆς, θὰ χάσωμεν ἐπίσης τὰ παιδιὰ μας, τὰ ὁποῖα θὰ ξεχάσουν τὸν δρόμον, ποῦ ἐβάδισαν οἱ πρωτοπόροι Ἑλληνες τῆς Ἀμερικῆς, θὰ ἀγνοήσουν καὶ θὰ παραμερίσουν τὰ ὅσα, μὲ τόσους κόπους καὶ θυσίας, ἐκτίσασμεν καὶ θὰ θαδίσουν τὸν ἰδικόν των δρόμον, μακρὰν τῆς ἰδικῆς μας Μάνδρας καὶ μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ καὶ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι καθήκον μας λοιπὸν ἱερὸν ἀπέναντι τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι καθήκον μας ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπέναντι τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας μας. Εἶναι καθήκον καὶ ὑποχρέωσις μας ἀπέναντι τῶν παιδιῶν μας καὶ τῆς μεγάλης μας Πατρίδος Ἀμερικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ φιλοδοξῶμεν, εἰς ἔνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης μας διὰ τὰ τόσα καλὰ ποῦ μᾶς ἔκαμε καὶ μᾶς κάμνει, νὰ δωρίσωμεν ὡς πολίτας της, τὰ καλὰ καὶ φρόνιμα, τὰ τίμια καὶ εὐλογημένα, τὰ με-

γαλωμένα με Χριστιανικήν ἀνατροφήν καὶ ἀνάπτυξιν παιδιὰ μας.

Ναί, ἀδελφοί μου, εἶναι καθήκόν μας νὰ ὑποστηρίξωμεν τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν μας, τὴν Κιβωτὸν αὐτὴν τῆς Ἱερᾶς Διαθήκης τῆς Θρησκείας μας καὶ τὸν μόνον Φάρον τῶν παιδιῶν μας εἰς τὴν Χώραν ταύτην.

Καὶ ὅτι εἶναι καθήκόν μας, μᾶς τὸ λέγει, πρῶτα-πρῶτα, αὐτὸς οὗτος ὁ Κύριός μας, ποῦ μᾶς ζητεῖ νὰ φροντίζωμεν διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Θεοῦ Του λόγου, μεταξὺ τῶν συνανθρώπων μας.

Τὸ «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη» δὲν τὸ ἀπευθύνει μόνον στοὺς δώδεκα Ἀποστόλους Του, οὔτε καὶ εἰς τοὺς Κληρικούς τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες εἶναι διάδοχοι ἐκείνων. Τὸ λέγει εἰς τὸν κάθε Χριστιανόν, διότι ὁ καθένας μας εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ μαθητῆς καὶ ὁπαδὸς τοῦ Κυρίου καὶ ὀφείλει νὰ Τὸν ἀγαπᾷ καὶ νὰ φροντίζῃ νὰ σκορπισθοῦν τὰ λόγια Του εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου.

Οἱ Ἀπόστολοι κυρίως ἔκαμαν τὴν σπουδαίαν αὐτὴν ἐργασίαν καὶ ἡμεῖς οἱ Κληρικοὶ τὴν ἐξακολουθοῦμεν μέχρι τῆς σήμερον, διὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν προσπαθειῶν καὶ τῶν φροντίδων μας. Ἀλλὰ καὶ οἱ Χριστιανοὶ μας κάμνουν τὸ ἴδιον αὐτὸ ἔργον, τὸ ἀποστολικόν, τοῦ Κήρυκος καὶ τοῦ Ἑργάτου τοῦ Εὐαγγελίου, ὅταν βοηθοῦν, μὲ τὰ χρήματα καὶ τὴν ἀγάπην των, τὴν Ἐκκλησίαν νὰ προπαρασκευάζῃ τοὺς Ἱερεῖς, Ἱεραποστόλους καὶ Ἱεροκήρυκας, ποῦ τῆς χρειάζονται διὰ τὸ ἔργον Της τὸ ἅγιον.

Ἡ βοήθεια αὕτη, ποῦ δίδουν οἱ Χριστιανοί, ἔχει διὰ τὸν Θεὸν τὴν ἰδίαν ἀξίαν, τὴν ὁποίαν ἔχουν οἱ κόποι καὶ αἱ θυσαίαι τῶν πραγματικῶν Ἀποστόλων τοῦ Λόγου Του καὶ τῶν Οἰκονόμων καὶ Χειριστῶν τῶν Μυστηρίων Του. Ἀρκεῖ νὰ γίνωνται μὲ καλὴν διάθεσιν καὶ μὲ ἀγάπην διὰ τὸν Θεὸν καὶ διὰ τοὺς ἀδελφούς μας. «Ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου μισθὸν προφήτου λήψεται, καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου μισθὸν δικαίου λήψεται. Καὶ ὃς ἐὰν ποτίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ». (Ματθ. ι, 41-42). Δηλαδή καὶ ὅταν ἓνα ποτήρι κρῦο νερὸ δίνη κανεὶς εἰς τὸν μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν Κήρυκα τοῦ Θεοῦ λόγου διὰ νὰ διευκολύνῃ τὸ ἔργον του καὶ νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔχει νὰ χάσῃ τὸν μισθὸν του.

Μαζὶ δὲ μὲ τὸν Χριστὸν μας καὶ τὰς μυριάδας τῶν Ἀποστόλων, τῶν Διδασκάλων καὶ Πατέρων καὶ τῶν ἁγίων καὶ μαρτύρων, οἱ ὅποιοι μᾶς ζητοῦν νὰ φροντίσωμεν, ἐν ἔργοις καὶ λόγοις, διὰ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν ζωὴν καὶ δόξαν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἡ Ἑλλάδα μας, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς της μᾶς φωνάζει, ἀπὸ τ' ἀντίπερα τοῦ ὠκεανοῦ, νὰ μείνωμεν πιστοὶ στὰ μεγάλα μας ἰδανικά.

Σὰν ἄλλος ἀρχάγγελος ὁλόλαμπρος μᾶς θροντο-

φωνεῖ τὸ «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου» καὶ μᾶς ζητεῖ νὰ μὴ φύγωμεν ἀπὸ τὰ παραδεδομένα. Ἡ Ἑλλάδα μας δὲν θέλει τόσον τὰ χρήματά μας καὶ τὴν οἰκονομικὴν βοήθειάν μας. Τί νὰ τὰ κάμῃ ὅλα αὐτά, ἐὰν τῆς τὰ δώσωμεν σήμερον μόνον, καὶ αὐριοῦν μεθαύριο τὰ παιδιὰ μας τὴν ξεχάσουν καὶ δὲν ὁμιλοῦν τὴν γλῶσσάν της, δὲν τὴν ἀγαποῦν καὶ δὲν τὴν ἐνθυμοῦνται, καὶ δὲν ἀγωνίζονται τὸν αἰῶνιον καλὸν ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος τοῦ Πνεύματος;

Καλλίτερα τὸ ἔχει ἡ Ἑλλάδα μας, νὰ μείνωμεν Ἑλληνες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, παρὰ νὰ τὴν βοηθῶμεν οἰκονομικῶς καὶ χίλιες φορὲς τὸ προτιμᾷ νὰ μὴ τῆς στείλωμεν πεντάρα, ἐὰν μᾶς χρειάζεται αὐτὴ διὰ νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν χριστιανικότητα τῶν αἰσθημάτων μας καὶ τὴν ἑλληνικότητα τῆς καρδιάς καὶ τῆς ψυχῆς μας.

Γι' αὐτὸ καὶ ὠραιότατα ὁ ποιητὴς παρουσιάζει μίαν Ἑλληνίδα Μάννα νὰ μιλῇ στὸ ξενητεμένο της παιδί, εἰς τὸ ὠραῖο ποίημα ποῦ λέγεται «Μισεμός», καὶ ἐνῶ τοῦ συγχωρεῖ σ' αὐτὸ κάθε ἄλλο λάθος καὶ ἐλάττωμα, τὸ καταριέται ὅμως ἂν τύχῃ νὰ ξεχάσῃ τὸ χῶμά της καὶ τὰ ἰδανικά τῆς Πατρίδος.

«Παῖδί μου ἂν τὴν Μητέρα σου παύσῃς νὰ τὴν θυμᾶσαι, μὲ δίχως βαρυγκόμηση συγχωρεμένος νᾶσαι» καὶ ἂν τὸ φτωχὸ καλύθῃ μας ντροπὴ σοῦ φέρνει ὡς τόσο, καὶ πάλι θᾶμαι πρόθυμη συγχώρεση νὰ δώσω» μὰ ἂν τὴν Πατρίδα ἀπαρνηθῇς ποῦ τὴν λατρεύουν ὅλοι νᾶν» ἡ ζωὴ σου ὅπου κι' ἂν πᾶς, ἀγκάθια καὶ τριβόλοι.»

Ὅλα αὐτὰ λοιπόν, Θρησκείαν καὶ Πίστιν, Γλῶσσαν καὶ Παραδόσεις, ζητοῦμεν νὰ διατηρήσωμεν καὶ νοιώθομεν, ὅτι μόνον μὲ καλοὺς Ἱερεῖς θὰ τὸ κατορθώσωμεν.

Καλοὺς Ἱερεῖς, ἀπὸ τὴν νέαν μας Γενεάν, τὴν γεννημένην καὶ ἀνατεθραμμένην ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Μόνον αὐτοὶ οἱ Ἱερεῖς θὰ ἠμπορέσουν νὰ κάμουν τὸ θαῦμα, ποῦ περιμένομεν καὶ νὰ κτίσουν ὡμορφο τὸ Ἑλληνορθόδοξο οἰκοδόμημά μας, ἐπάνω εἰς τὰ θεμέλια τὰ ὁποῖα ἔβαλαν οἱ πρωτοπόροι.

Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἀδύνατον νὰ φέρωμεν νέους Ἱερεῖς. Οὔτε ὑπάρχουν ἐκεῖ ἄρκετοὶ καλοὶ, ποῦ νὰ περισσεύουν, διὰ νὰ τοὺς πάρωμεν ἡμεῖς. Οὔτε ἠμποροῦν ὅλοι εὐκόλα νὰ μποῦν εἰς τίς καρδιές τῶν παιδιῶν μας καὶ νὰ μιλήσουν εἰς τὴν ψυχὴν των. Χρειάζεται νὰ τοὺς μορφώνωμεν ἐδῶ.

Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς μας, ἄφ' ἑτέρου, τῆς Πνευματικῆς καὶ τῆς Θρησκευτικῆς, δὲν πρέπει καὶ δὲν συμφέρει νὰ εἶναι 4,000 μίλια μακριά. Πρέπει νὰ τὴν ἐγκαταστήσωμεν ἐδῶ, διὰ νὰ λουώμεθα καὶ βαπτίζώμεθα ὅλοι μας εἰς τὰ καθαρὰ καὶ κρυστάλλινα νερά της καὶ νὰ φωτισώμεθα ἀπὸ τὸ φῶς της. Τὸ φῶς αὐτὸ ποῦ γεννήθηκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, πρέπει νὰ κάμῃ διὰ τὸ καλὸν καὶ τὸ ἰδικό μας, μιά νέαν ἐστίαν του ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΕΑ

Υπό ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ

Σάν ξφτασε τὰ 18 χρόνια τῆς ἡλικίας του ὁ Τζίμης Καλογύρης, ἔσπευσε νὰ καταταχθῇ στὸ Πεξοναυτικὸ Σῶμα τῶν πολεμικῶν δυνάμεων τῆς χώρας μας. Εἶχε ἀκούσει τόσους καὶ τόσους θρύλους τῶν ἀνδρείων Μαρίνς καὶ γι' αὐτὸ ἤθελε καὶ αὐτὸς νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ἀγαπημένη του Πατρίδα μὲ τὸ Πεξοναυτικὸ Σῶμα.

Ἐγεννήθη καὶ ἐμεγάλωσε σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Πεννσυλβανίας, μὲ μιὰ μικρὴ Ἑλληνικὴ Κοινότητα καὶ μιὰ μικρὴ Ἐκκλησοῦλα Ἑλληνορθόδοξο.

Ὁ Πατέρας του — ὁ Νικόλαος Καλογύρης, ἀπὸ τῆ γνωστῆ νῆσο Πάτμο τῶν Δωδεκανήσων—ἦτο δεξιὸς ψάλτης στὴν Ἑλληνορθόδοξο Ἐκκλησία «Ἅγιοι Πάντες» τῆς παροικίας, ἐνῶ ἡ μητέρα του κ. Ἑλένη, τὸ γένος Νεστορίδου, ἀπὸ τὸ Σεβδίκοι τῆς Μικρασίας, ἦτο διδασκάλισσα τοῦ ἀπογευματινοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου.

Ἔτσι ὁ Τζίμης μας ἐμεγάλωσε σ' ἓνα Ἑλληνορθόδοξο περιβάλλον· τὸ ὁποῖο δὲν ἦτο δυνατόν ἢ νὰ ἐπιηρεάσῃ τὸ καλὸ μας Ἑλληνόπουλο. Ἐκτὸς πού ἤξευρε καλὴ γραφὴ καὶ ἀνάγνωσι στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, εἶχε μάθει σχεδὸν ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ τροπάρια καὶ ὕμνους.

Μιὰ μέρα, πρὶν νὰ φύγῃ ὁ Τζίμης, τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς χοροφίας καὶ τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνορθόδοξων Νέων, ἔδωσαν τιμητικὸ Πάρτυ, στὸ ὁποῖο παρευρέθη ὁλόκληρος ἡ Ἑλληνορθόδοξος νεολαία. Δύο-τρία παιδιὰ ὠμίλησαν ἐκ μέρους τῆς νεολαίας, εὐχρηθέντα στὸ Τζίμη ταχεῖα ἐπιστορφή, ἐνῶ ὁ ἱερεὺς τῆς Κοινότητος τοῦ προσέφερε ἓνα ἐπίχρυσο Εὐαγγέλιο τῆς τσέπης καὶ ἓνα μικρὸ χρυσοῦ σταυρὸ γιὰ φυλαχτό.

Ὁ Τζίμης πέρασε 8-10 μῆνες σὲ διάφορα στρατόπεδα Πεξοναυτῶν σὲ διάφορα μέρη τῆς χώρας καὶ μιὰ καλὴ πρωτὰ ἀνεχώρει μὲ τὸ Σύνταγμα του γιὰ τὴν Κορέα, ὅπου ἔφτασε

μετὰ πολυήμερο θαλασσινὸ ταξίδι, γιὰ νὰ βαπτισθῇ στὴ φωτιὰ τοῦ πολέμου.

Σάν Ἑλληνόπουλο, βέβαια, δὲν ἐφοβεῖτο τὸν πόλεμο, μὰ ἡ ὠμὴ ἀγριότης καὶ αἱ θηριωδίες τῶν ὀρδῶν τῆς Κομμουνιστικῆς Κίνας, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἀφίσουν ἀσυγκίνητον. Γυμνὰ παιδιὰ καὶ ἀδύνατα ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν ἀρρώστια, γυναῖκες ἀμίλητες ἀπὸ τὰ τόσα βάσανα καὶ κακουχίες, χώρα καιομένη καὶ καταστρεφόμενη καθημερινῶς ἀπὸ τὸν συνεχῆ πόλεμον, μπορεῖ νὰ συγκινήσῃ καὶ πέτρινη καρδιά, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Κομμουνιστικὴν καρδιά ἢ ὁποῖα εἶναι σκληρότερη καὶ ἀπὸ πέτρινη.

Ὅπου κ' ἂν ἔρριχνε τὴν ματιά του ὁ Τζίμης ἀντίκριζε τὴν κακομοιριά, τὴν ἀνέχεια, τὴν ἀρρώστια, τὸ φόβο καὶ πολλὰς φορὲς πλάνα βλέμματα, βλέμματα ἀτενίζοντα στὸ κενό.

Ποῦ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ θύματα τοῦ πολέμου νὰ πρωτολυπηθῇ ὁ Τζίμης; Ποῦ ἀπ' αὐτὰ νὰ πρωτοδοηθῇ;

Εἶναι μιὰ Δεκεμβριανὴ νύχτα. Τὸ χιόνι ἔχει σκεπάσει τὴν Κορεανὴ γῆ ἀπὸ καιροῦ. Τὸ κρύο δυνατό, τσουχτερό, διαπεραστικόν. Τὸ φεγγάρι οὔτε κἂν ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του ἐκείνῃ τῇ βραδυᾷ. Καὶ μόνο τὸ χιόνι καὶ αἱ συχνὲς ἀναλαμπές τῶν πυροβολισμῶν καὶ κανονιῶν ἀπὸ ἀμφότερα τὰ μέρη, ἐφώτιζον πότε-πότε στὸ πυκνὸ τῆς Κορεανῆς νύχτας τὸ σκοτάδι.

Μιὰ περίπολος ἀνιχνεύει τὸ ἔδαφος γιὰτὶ πρόκειται νὰ γίνῃ αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσις ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τοῦ Ἀμερικανικοῦ Πεξοναυτικοῦ Σώματος.

Στὴν περίπολο αὐτὴ εἶναι καὶ ὁ Τζίμης μας. Προχωροῦν μὲ πᾶσα δυνατὴ προσοχὴ καὶ μὲ πᾶσα προφύλαξι, γιὰ νὰ μὴ γίνουν ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τὸν ἐχθρό. Ὅλῃγα δῆματα μπροστά του καὶ μὲ μιὰ ξαφνικὴ ἀναλαμπὴ μιᾶς κανονιάς, ὁ Τζίμης διακρίνει κἄτι σὰν ἀνθρώπινο χέρι ἀπάνω στὸ χιόνι. «Σίγουρα», εἶπε, «θᾶναι κανένας σκοτωμένος δικός μας, εἴτε

ἀπὸ τὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο». Μὰ κἄποια δύναμι, σὰν νὰ τὸν ἔσπρωχνε κατὰ κεῖ. Τοῦ φάνηκε τὸ χέρι σὰν πολὺ μικρὸ γιὰ νὰ εἶναι κανενὸς πολεμιστοῦ. Προχωρεῖ σκυφτός, σχεδὸν σύρνοντας ὅσο νὰ φτάσῃ στὸ μέρος πού εἶδε τὸ χεράκι. Καὶ τότε βλέπει ἓνα παιδάκι Κορεανὸ ἴσαμε ἕξι ἐτῶν, πού ἐφαίνετο πεθαμένο ἀπὸ τὸ κρύο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐσέκφθηκε νὰ φύγῃ, θεωρῶντας τὸ νεκρό, μὰ σὰν κἄτι νὰ τὸν κρατοῦσε πίσω. Ἀρπάξε ἀμέσως τὸ παιδάκι καὶ ἄρχισε νὰ τὸ τρίβῃ μὲ τὸ χιόνι, μέχρις ὅτου ἔδειξε σημεῖα ζωῆς. Καὶ τότε τὸ πῆρε ὑπὸ τὴν μασχάλῃ του καὶ μὲ μεγάλη προφύλαξι ἐπέστρεψε στὴν προπορευομένη περίπολο ἢ ὁποῖα ἐπέστρεφεν εἰς τὰ ἴδια.

Μὲ τὴ βοήθεια στρατιωτικοῦ ἱατροῦ καὶ μιᾶς νοσοκόμου, τὸ Κορεανόπουλο συνῆλθε καὶ ἀφοῦ ἔρριψε ἓνα βλέμμα γεμάτο εὐγνωμοσύνη στὸν Τζίμη μας, ἀπεκοιμήθη τυλιγμένο μὲ ζεστὲς στρατιωτικὲς κουβέρτες.

Τὴν ἐπομένη, ὁ Τζίμης ἐπῆγε νὰ ἰδῇ πῶς εἶναι τὸ Κορεανόπουλο. Εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, εἶχε πάρει τὸ μπρέκφαστ καὶ ἔστειλε σὲ μιὰ γωνιά ἀμίλητο, λὲς καὶ περιμένε κανένα. Σάν εἶδε τὸν Τζίμη ἔτρεξε καὶ χωρὶς νὰ τοῦ πῇ τίποτε, ῥίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

Ὅσο κ' ἂν ἐδοκίμασε ὁ Τζίμης νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ παιδάκι, ἐστάθη ἀδύνατο. Τὸ πῆρε ἀπόφασι τότε νὰ τὸ νιοθετήσῃ. Κι' ἔτσι ἄρχισε νὰ τὸ διδάσκῃ Ἑλληνικά.

Χριστοῦγεννα. Τὰ Ἑλληνόπουλα τοῦ Ἀμερικανικοῦ Στρατοῦ καὶ Στόλου τῆς Κορέας, πού ἦσαν κοντὰ στὸ Ἑλληνικὸ Τάγμα, ἐτοιμάζονται γιὰ τὴ μεγάλη ἐορτή. Ὁ Στρατηγὸς Ρίτζγουορντ στέλνει μιὰ ἐμπνευσμένη χαιρετιστήριον διαταγὴ στὸ Ἑλληνικὸ Τάγμα, ὅπως καὶ ὁ Ἑλλήν Συνταγματάρχης. Ὁ Στρατιωτικὸς ἱερεὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ Τάγματος ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ Χριστογεννιάτικη Λειτουργία. Οἱ μάγειροι ἐτοιμάζουν τὰ Χριστογεννιάτικα φαγητὰ τοῦ Τάγματος. Ἑλληνες τῆς Ἀμερικῆς καὶ Ἑλληνες τῆς Ἑλλάδος ἀδελφωμένοι ἐορτάζουν τὰ Χριστοῦγεννα στὴν Κορέα, στὴν ὁποία σὰν ἄλλοι Μακεδόνες τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἦλθαν

Ἑκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

—Τὴν 3ην Νοεμβρίου ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος μετέβη εἰς Φιλαδέλφειαν καὶ ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, ἔνθα ὠμίλησε καταλλήλως πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὁμογενεῖς. Τὴν ἐπομένην ἔλειτούργησε καὶ ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια, ἔνθα ἐν πληθούσῃ ἐκκλησίᾳ ὠμίλησεν ἐν ἐκτάσει περὶ τῆς σημασίας τῆς Ἱερᾶς ἀκολουθίας τῶν ἐγκαινίων.

—Τὸ ἑσπέραις τῆς ἰδίας ἡμέρας παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον, ἔνθα ὠμίλησε σχετικῶς περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Κοινοτήτων τῆς πόλεως Φιλαδελφείας.

—Τὴν 10ην μετέβη εἰς Wilmington, Del., καὶ ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος καὶ ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησε πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας χριστιανούς.

—Τὴν 11ην ἔλειτούργησε καὶ ἐτέλεσε τὰ θυρανοίξια τοῦ περικαλλεστάτου καὶ νεοδμήτου Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς ὡς ἄνω Κοινότητος καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

—Τὴν 18ην ἰδ. μ., παρηκολούθησε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ἔθεσε τὸν θεμέλιον λίθον εἰς τὸν ὑπὸ ἀνέγερσιν Ἱ. Ναὸν τῆς πολυπληθεστάτης Κοινότητος τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος Νέας Ὑόρκης.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς μεγαλοπρε-

ποῦς ταύτης τελετῆς, ὠμίλησεν ἀγγλιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ, μετὰ ταῦτα ἐπηκολούθησεν ἔρανος καὶ συνελέγη τὸ ποσὸν τῶν 62 χιλιάδων δολλαρίων. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα ἔνθα καὶ πάλιν ὠμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 25ην ἔλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας τῆς Κοινότητος Γουάσιγκτων D. C. καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον λόγον. Ἐν συνεχείᾳ καὶ κατόπιν τῆς τελετῆς τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου, ἐγένετο ἔρανος καὶ συνελέγη περὶ τὸ ποσὸν τῶν 50 χιλιάδων δολλαρίων.

—Τὴν 2αν Δεκεμβρίου, μετέβη εἰς New Brunswick, N. J., καὶ ἔλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου κηρύξας τὸν Θεῖον Λόγον. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα, περὶ τὸ τέλος τοῦ ὁποῦ ὠμίλησε περὶ τοῦ θεσμοῦ τοῦ Δεκαδολλαρίου.

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανός

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός, κατελθὼν τὴν 10ην Νοεμβρίου 1951 εἰς Charleston, S. C., ἀνέγνωσεν ἑσπερινὸν καὶ ὠμίλησε διὰ μακρῶν.

—Τὴν 11ην ἰδ. μ., ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ αὐτῷ Ἱ. Ναῷ καὶ ὠμίλησε ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ

νὰ μεταδώσουν τὸν Ἑλληνικὸ πολιτισμὸν.

«Ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα εἶναι μαζεμένα στὸν τόπο τῆς Λειτουργίας, τὴν ὁποία μὲ ἰδιαίτερα συγκίνησι περμένουν.

Καὶ μέσα στῆς νύχτας τῇ σιγαλίᾳ, ἀκούεται βροντερῇ τοῦ ἱερέως ἡ φωνή, ἐνῷ μὲ τὰ χέρια του σηκώνει ψηλὰ τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιον: «Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.»

Ὁ Τζίμης πέρνει θέσι ψάλτου μαζὺ μὲ ἄλλα παιδιὰ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ βοηθοῦν τὸν ἱερέα στὴ Λειτουργία. Εἶπε τὸν Ἀπόστολον τῆς ἡμέρας, καὶ ἀπήγγειλε τὸ σύμβολον τῆς πίστεως.

Μὲ τὴ λήξιν τῆς Λειτουργίας, ὅλοι οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ἀντήλλαξαν χρι-

στιανικὸ χαιρετισμὸν.

Ὁ Τζίμης, πέρνοντας τὸ ἀντίδωρο ἀπὸ τὸν ἱερέα, τὸν ἐρωτᾷ ἂν εἶναι δυνατόν νὰ βαπτίσῃ τὸ μικρὸ Κορεανόπουλον στὴν Ὁρθόδοξον θρησκείαν τὴν ἴδια ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων; Ὁ ἱερεὺς, γεμᾶτος χαρὰ, ἀνήγγειλε τὸ εὐφρόσυνο γεγονὸς στὸ ἐκκλησίασμα καὶ τὸ ἀπόγευμα εἶχαν βαπτίσια, μὲ ἀνάδοχο τὸν Λουτέναντ Γρηγόριο Νικόλας ἀπὸ ἓνα χωριονδᾶκι τῆς πολιτείας Γουαγιόμινγκ. Ὁ ἀνάδοχος ὠνόμασε τὸ νέο... Ἑλληνορθόδοξο παιδάκι Χρῆστο, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς μεγάλης ἡμέρας. Τὸ γλέντι ἦταν τριζοῦβεργο καὶ σὲ ὅλων τῇ νύκτι θά μείνῃ χαραγμένο γιὰ πολλὰ χρόνια.

Δὲν ξεύρομε πῶς δέχθηκαν τὴν εἴδησι οἱ γονεῖς τοῦ Τζίμη, μὰ ὁ Τζίμης ἐώρτασε τὰ Χριστούγεννα στὴν Κορέα σὰν πατέρας...

τῶν 40 ἐτῶν τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 12ην ἰδ. μ., παρευρέθη καὶ ὠμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν τῆς Νεολαίας, τὴν δὲ 13ην παρευρέθη καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 14ην ἰδ. μ., ἐπεσκέφθη τοὺς ἐν τῇ πολίχνῃ Fairfield, Ala., ὀλίγους ὁμογενεῖς μας, τὴν δὲ 15ην παρευρέθη εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς ἐνορίας Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ Birmingham, Ala.

—Τὴν 19ην ἐπεσκέφθη τὸ ἀπογευματινὸν σχολεῖον τῆς ἐνορίας Ἀγίας Τριάδος καὶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας.

—Τὴν Κυριακὴν, 18ην ἰδ. μ., ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ὠμίλησε ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, μὲ θέμα «Αἱ σημεριναὶ ἡμέραι—καὶ αἱ πραγματικαὶ ἀνάγκαι τοῦ ἀνθρώπου».

—Τὴν 19ην ἰδ. μ. ἔδωκε διάλεξιν ἐν τῇ νεοδμήτῳ αἰθούσῃ τῆς αὐτῆς ἐνορίας, μὲ θέμα «Ἕνας σύγχρονος φιλόσοφος λαός».

—Τὴν 22αν ἰδ. μ., φθάσας εἰς Norfolk, Va., ὠμίλησε ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς πόλεως, τὴν δὲ ἐπομένην ἀνέγνωσε ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοινότητος Νόρφολκ.

—Τὴν Κυριακὴν, 25ην Νοεμβρίου, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς αὐτῆς Κοινότητος καὶ ὠμίλησε μὲ θέμα «ἡ πραγματικὴ πρόοδος ἔγκειται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καρδίας». Περὶ τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας, ὠμίλησε εἰς τὰ παιδιὰ καὶ τὰς κατηχητρίδας τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν, μεταβάς εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς πόλεως ἀνέγνωσε Τρισάγιον ὑπὲρ τῶν αὐτὸς κειμένων ἀειμνήστων κληρικῶν Ἀθ. Αὐλωνίτου, Γ. Διοδωρίδου, Π. Στάμου καὶ τῶν λοιπῶν ὁμογενῶν. Τὸ ἀπόγευμα παρεκάθησεν εἰς γεῦμα παρατεθὲν ὑπὸ τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 26ην Νοεμβρίου, παρευρέθη καὶ ὠμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν τοῦ Ἀχαιικοῦ Τμήματος ἐορτάσαντος τὴν 25ετηρίδα του.

—Τὴν 28ην ἰδ. μ., ἀνελθὼν εἰς High Point, N. C., ἐπεθεώρησε τὸ οἰκόπεδον τὸ ὁποῖον ἡ ἐκεῖ μικρὰ παροικία ἐξησφάλισε διὰ νὰ χρησιμοποίησιν ἐν καιρῷ. Τὴν ἐπομένην ἐπεσκέφθη τοὺς ἐν Μπόρλινγκτον, B. K. ὀλίγους ὁμογενεῖς.

—Τὴν 30ην ἰδ. μ., ἐπεσκέφθη τοὺς ἐν Reidsville, N. C. ὀλίγους ὁμογε-
(Συνέχεια εἰς τὴν 23ην Σελίδα)

CULTURAL INTEGRATION — A PROBLEM

(Continued from preceeding issue)

An effort to squelch social life of sons is also made by the Greek parents; however, with them they are much more lenient, until it comes time to choose a mate. All along, the son is made to understand that he is expected to marry a Greek girl; and at any point where the parents feel he is getting serious about a non-member of their group, an end to the contact is attempted—but quick!

Greek parents are proud to present the fact that their daughters do not date, which they refer to as "run around." They are even prouder to be able to say the same about their sons.

Whether or not a young man should be permitted to date seems to be a controversial issue among the Greek families. Some parents claim boys are boys and *must* go out, and as long as they marry a Greek girl they should be allowed to go out. Some say, if girls aren't allowed to go out, boys shouldn't either. In any event, it's pretty much ascertained that Greek boys shouldn't date Greek girls.

There is a point—but by it they seem to be defeating their purpose. When a girl goes on a date with a young man, her name is immediately attached to his, and they are practically considered engaged—not officially, but through gossip. And, if he is not sure he wants to have his name strung to hers, he doesn't ask her out.

Greek parents are trying to encourage Greek love matches; but how good is their technique? The girl is not permitted to date, the boy usually is. He is expected to marry a Greek girl, and yet he doesn't dare ask a Greek girl of his choice, for a date with her might, to the neighbours, be an engagement. What does he do? Mostly dates non-Greeks!

The old Greek feeling of conscientious pride in the families is still very much alive; and completely going against parents would be carefully evaluated with the realization that it would mean family destruction.

The desire for companionship and conformity induces the Greek girl to be socially modern; but parental respect, permeation of consciousness of solidarity and sacredness of family life, and subconsciously indoctrinated desire to marry one of Greek heritage are barriers to the complete acceptance of American social life.

The Greek girl is very much confused socially, for she realizes this subconscious desire to keep within her own cultural group, and yet fear of complications that would arise from a desire to marry a non-Greek whom she dated is strongly present.

Not only are parental reactions considered complications, but also the probability of unsuccessful

By ANASTASIA S. LEBARIS

marriage because of the difference in cultural background. Sociologists, marriage counsellors, and clergymen advocate similar family backgrounds for a happy marital adjustment.

There are enough strikes against a successful marriage today without complicating matters by dissimilar cultural backgrounds.

Statistics have not proven that a Greek girl who marries a Greek young man will be more successful in marriage than a couple, one of whom is not Greek. In advocating Greek marriages, to illustrate their point, the parents always name "a long string of couples" one of whom was not Greek that are not happily married. Those who are happily mated are peacefully overlooked. Actually, nothing is proven by the illustration.

Without a doubt, cultural similarity is a definite asset, and the Greek parents have sound basis for desiring their children to marry their own kind; but in America it is a difficult proposition. A major limiting factor is making the first requirement of one's mate, being Greek. Eligible young Greek youth are hard to meet, particularly in small towns, where there are only a "handful" of Greek families, many without children.

The ancient Hellenic culture had specific influence upon the social heritage of the present-day Greeks, which in turn bears strongly upon the attitudes of social life of the Greek-American second generation.

The most profound distinction between the ancient Hellenics and the modern view of life is the estimate in which women were held.

Great care was taken that the girls in Greece see, hear, and ask as little as possible. They were kept in seclusion, were not educated, but were trained only for household duties.

Ischomachus, in an account of his own wife explains the place she is to take: to suckle "his" children, to cook, and to superintend the house.

His view, which was comparable to all the men in his age, is very apparent. He explains, "when he married her, she was not yet fifteen, and had been brought up with the utmost care 'that she might see, hear, and ask as little as possible.' Her accomplishments were weaving and a sufficient acquaintance with all that concerns the stomach; and her attitude towards her husband she expressed in the single phrase: 'Everything rests with you; my duty, my mother said is simply to be modest.'"

From this account, we gather that innocence on the part of a woman was a decided asset.

The seclusion of the marriageable girls is some-

thing which has not as yet been outgrown, and indirectly their seclusion in the Periclean age was due to a reason similar to that of today.

During this age, in Athens, there was a great influx of foreigners. Conservative parents were loath to expose their daughters to contacts with aliens, most of whom were of the lower classes; and thus, many safeguards surrounded the marriageable girls.

Rarely was the right of intermarriage accorded to an alien; and the girls saw their future husbands only at religious processions and sacrifices.

This fear on the part of the modern conservative Greek parents that their daughters marry an "alien" is one of the outstanding reasons for attempted strictness. Of course, "alien" refers not to the technical meaning of the word, but to any group other than the one from which they are descended.

Marriages, in Athens, were not love matches. They were arranged commonly by the father on the grounds of age, property, connection, and the like, and without any regard for the inclination of the parties concerned.

In a more subtle form this tendency still exists in many of the conditions in the Greek families of today—that is, as much as they are able to enforce it.

Amazingly, marriages thus performed seemed to work. Of course, this is not a very successful method in this day and age. In ancient Greece, the suppression of the girl into leading a cramped life resulted in ignorance and lack of self control, and the girls were easily pushed around.

Perhaps this is the answer: "No pattern can be understood in all its ramifications of meaning and function within a society without a thorough knowledge of the total culture of which it is a part."

Because of the social restrictions in Greece, instead of being attracted by the personal qualities of the future mate, each party simply had an ideal of what a mate should be, and the treatment of the actual mate and the emotions felt toward the idea were expressed as a matter of natural duty.

Personal affection was not the basis of married life. It was believed that true love was the *result* of marriage, and since divorce was regarded as a disgrace to a woman, the couple was forced to adjust to the match.

The place of the girl in modern America has changed from that of the girl in ancient Greece, and with a change in the culture, there should come a change in the marriage customs and social relations.

In ancient Greece, to stay at home and mind the house was a recognized ideal of the position of the wife. Culture has changed—being a domestic drudge is not the status of the present-day girl—therefore, this restriction cannot work.

Marriage, in ancient Greece, was regarded as a means of producing legitimate children, and there was

little or no romance connected with the tie.

The Greek philosophers, although varying slightly in their interpretation of the reasons and views toward marriage, basically had the same ideas. Plato and Aristotle believed that the man should be between thirty and thirty-five years of age and the girl from fourteen to twenty at the time of marriage. To perpetuate the state, to keep up the worship of the family gods and ancestors, and to have sons and daughters who could care for them in old age were the frankly recognized motives which led parents to arrange marriages for their children. Another state incentive which more nearly ascertained the marriage of couples was the fact that certain positions in the government were open only to married men.

God, indicates Xenophon, ordained the institution of marriage "not in the least for the sake of personal relation that might be established between the husband and wife, but for ends quite external and indifferent to any affection that might exist between them."

Xenophon believed marriage was ordained on the grounds of perpetuation of the human race, raising up protectors for the father in his old age, and securing an appropriate division of labor for which they were designed by nature—man performing the outdoor work and woman guarding the supervising of the home.

Marriage was much alike any other social duty to the family or State. A man served as a soldier for the State whether he liked it or not; and he served the family by marrying, whether he liked it or not.

Marriage being a State duty, the woman, too, was playing her part in the performance of a binding duty—to raise children.

That there should always be a line of descendants to pay the customary rites to the departed was a duty of the Greeks to their ancestors, for religious motives strongly influenced the entrance into the married state.

Marriages, in ancient Greece, were arranged because of the prevalent less-romantic view of marriage, which they considered wiser and leading to happiness. However, the individual probably had more numerous bonds of tender and friendly affection than he does now. He loved and was loved by his relatives, neighbours, and community in a sense which is not true today. The sense of security derived from this distributed affection may have made romance or other pair-love less imperative.

Physical passion, they understood as love, and believed it a transitory thing, unsafe upon which to base marriage. In making marriages, therefore, they did not expect love as a necessary preliminary.

The normal Greek conceived love *either* as a passion or as affection. The conception of true love as something which unites passion and affection and

FEAR AND BELIEF IN GOD

Biologists maintain that fear is not only a feeling which all people have, but is the first of the senses which is developed in man and animal, too. All of creation remains under the domination of fear. Man comes into the world with the seal of fear on him and his fears multiply as his knowledge and experience increase.

A bird trembles when held in our hand. It trembles though we caress it. It has no reason to fear, but does so by instinct. Now and in the past, the meaning or the instinct of fear is and has been very necessary for the protection of man and animal.

It was then very natural that the Apostles had fear concerning the waves of the Sea of Genesareth as

By Rev. GEO. MASTRANTONIS

the Evangelists related, particularly Matthew in the Fourteenth Chapter of his gospel. The waves were great. Their ship was almost capsized. The passengers were incapable of defending themselves to save their lives. They were afraid!

It was also very natural that the Lord, "walking on the sea... spoke unto them, saying, "Be of good cheer; it is I; be not afraid."

There are different causes which incite fear, a companion of our life. If we did not have fear, these causes might destroy us. Fear urges us to preparation. Fear keeps pace with the evil which exists in the world and with the uncertainty which man has.

There are people with criminal instincts. Against them is said the, "Thou shalt not steal." and the, "Thou shalt not kill." We must protect ourselves from them. If we did not have fear, they would destroy us.

Just as pain is a great gift of nature to man, so also is fear. Pain compels us to see a doctor to prevent our body from decaying. Fear compels us to take the necessary steps for our self-preservation.

Pain and fear which urge us to protection of ourselves must not become persistent ideas which will predominate in our lives. If they do, they become our enemies and undermine our health and our personality. Fear and pain urge us to thought and reflection, but they should not become an obsession,

transcends both, did not become common until later; and even now, though the concept is familiar, the reliability is still so rare that it is not believed certain by many that it is a wise thing upon which to base a marriage.

The Greek gentlemen indulged in love moderately, but to be intoxicated with love was worse than to be drunk with wine; and to yield to passion and be dominated by it showed weakness of character.

To love madly, to the Greek, was pernicious, but there is no evidence to show that mutual affection was not the result of marriage.

Without a doubt, some advantage was derived from marriage, as from other social services, otherwise they would not have survived; but the personal advantage was secondary. Achilles said, "Every good and right-minded man loves and cares for his woman."

The later Greeks found the old conception of marriage defective, and began to think of it not simply as a social duty, but as an institution for the benefit of the persons concerned.

The clashing cultures of the Greek communities of today are obviously a result of the ancient Hellenic customs in relation to marriage and the home. It seems quite doubtful whether the ideas of these conflicting cultures can be integrated successfully in this generation without alteration costs on the part of the Greek-American youth, who have a hampered social life and an unjust feeling of social inequality.

Certainly, using strictness to amalgamate the contradicting cultures for the purpose of maintaining the Greek culture and promoting marriages within the

group is not proving successful.

This strictness seems to have a four-way path. First, the Greek young men, seeing that the girls of their group are not allowed to date, go out with non-Greek girls, but being influenced strongly by their home training marry a Greek girl.

Second, the young men who are not so strongly influenced by home training and go out with non-Greek girls, since they are not permitted to date their own kind, grow to love one of their dates and marry. In most cases, the son is disowned by the parents, who after many years of disownment realize he is still their son and accept him.

Third, there are the young ladies who strongly desire to go to the senior prom, but, not knowing a Greek boy, or not being interested in going with the ones they do know, ask a non-Greek to go, are attracted to the gentleman and in the end marry a non-Greek, much to the disappointment and disgust of their parents.

Finally, there is the ideal group, the young man and girl who fortunately find their mates conveniently in their own group and miss involvement in all unpleasant situations.

Many times, realizing that marrying a youth of Greek background is quite limiting, a subconsciously unreal love may formulate, since the person is more nearly the type desired; but had there been a wider selection, that choice might not have been made.

Yes, preserving social heritage and simultaneously integrating culture is quite a problem of this generation!

THE END

for this would be distortion of thought.

Fear is a natural power. If we do not utilize it properly, it will become harmful. If we allow this power to predominate within us—and it can predominate—then instead of offering a service of prevention from the external world, it will become without a doubt the active enemy and destroyer of us. We must, therefore, guide this power which we call fear.

The difficulty is obvious. It is not a question of completely rejecting and uprooting this feeling. We cannot do this, for it would not be beneficial. Neither is it a question of blindly permitting this feeling to predominate, because it is destructive.

We must adjust the power of fear and the power of reasoning and knowledge for our benefit. Here lies the difficulty and consequently our failure or success. Self-confidence and efficacy are the restriction of fear and its surroundings.

An example of the destruction which is produced by fear without a real objective is the following myth:

A peasant travelling to Constantinople met an old woman on the way who begged him to take her along. He agreed and helped her into his carriage. After a little, he turned to look at her and became yellow with fear.

"Who are you?" he cried.

"I am Cholera," the old woman replied.

The peasant ordered her to get out of the carriage immediately, but Cholera insisted that he take her with him. She promised him that she would not put to death more than five people in Constantinople. As assurance, she gave him a knife and told him that it was the only weapon with which he could kill her.

"I will meet you after two days," she added. "If I do not keep my promise, you may slay me."

But in Constantinople, 120 peo-

ple died of cholera. The peasant immediately took the knife and set out to meet the old woman and kill her. As soon as he saw her, he lifted up his arm in anger and was about to stab her when she stopped him.

"I have kept my promise," she said. "I put to death only five—FEAR killed the rest!"

This myth is a true example of our lives. When a sickness kills thousands, fear reaps many more. The greatest miseries of mankind proceed from imagined terror of confusion, worry, and anxiety rather than from the actual presence of these. They are created in the imagination without actually existing.

From the cradle to the grave, fear casts its sinister shadow. It betrays the spirit of man, breaks his defense, disarms him in battle, makes him incapable of accomplishing the mission of life and adds horror to the deathbed.

Fortification, therefore, is indispensable. Fear is a feeling and so our defense must also be a feeling. The feelings of hope and faith are the antidotes of fear. We cannot be either indifferent or fight with other arms. The first is against nature itself; the second inappropriate and oftentimes absurd for it increases fear.

Our absurd fears, imagined terrors and excessive grief make us uneasy. This in turn is a detriment to our nervous system. Consequently, these fears must be restrained, for we have allowed them to rule us.

How shall this be done?

With systematic development of the feelings which are the opposite of fear.

What are these?

Love for my fellow man and especially for him who I think has done me an injustice.

But how is this possible?

With belief in God, Who, in the Person of Christ, taught us and gave us examples.

What must I do?

I must follow the example of the Apostles. When they saw Jesus, they thought it was his ghost and were frightened. Do we not also transform things in our imagination? Many symbols of hope and courage are received as hopeless representations of our lives.

"But straitway Jesus spoke to them saying: 'Be of good cheer; it is I; be not afraid.'" The Holy Writ says, "straightway" because He was there. We must have good and conscious acquaintance with Him, with His teachings and His examples.

"And when they were come into the ship, the wind ceased." The sea storm ended. The horror passed. Joy and smiles were reflected on the faces of all, just as the calm of the Sea of Genesareth. They had with them the Lord... and worshipped him saying, "Of a truth thou art the Son of God."

When a reverent soul feels itself pressed by the weight of anxiety, it should entreat God to strengthen it in the struggle of life.

Why do the waves of fright for tomorrow encircle me; for the health of my child; for the prosperity of my family; for the orderliness of my son? Instead of using the powers which Thou Lord gave to me—I allow fear to dominate me and I am anxious and restless.

Can it be that I do not know you, Lord? You are the Companion in my journey through this life. Enter into the ship of my life as you did in the ship of your disciples. The winds will cease. My confusion will change to hope; my fear to courage; my grief to joy; my desperation to self-confidence.

With you, the Christ, Companion, life changes. It becomes serene, peaceful, calm, civil, and edified. Your words resound deep in our lives:

"Be of good cheer: it is I; be not afraid."

And we reply:

"Of a truth thou art the Son of God."

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ -- CHRIST IS BORN

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε!
Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε!
Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε!

"Ἀσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ,
καὶ ἐν εὐφροσύνῃ
ἀνυμνήσατε, λαοί,
ὅτι δεδόξασται.

*The Christ is born: Sing ye glory!
The Christ from the Heavens: Welcome Him!
The Christ on the earth: Rise up to Him!
Sing unto the Lord all the world,
and in exultation,
intone the hymn, ye Nations,
that He is glorified.*

It is the genius of Christian Greek religious poetry that in a few epigrammatic verses it can express the entire mood of a holy day. The first stanza of the Christmas hymn, which is given above, heralds all that the other twenty-seven stanzas contain, plus as many in another rhythm and a different style, the so-called IAMBIC CATABASIA?

Now, what is a CATABASIA? It is a hymn sung from the floor of the Church, among the congregation; not by the Choir alone, nor by the chanter, nor by the Celebrant singly. It is a processional, whose measures mark each step of the procession in an orderly, timed, dignified advance, from the Bishop's domicile in his Cathedral House, to his throne in the nave of the Church, as he himself sang the first verses, which were taken up by a clear-voiced chorister standing on the floor of the nave, (instead of the high-step in his choir-stall), and then joined in by the two antiphonal choirs at the right and at the left, as well as by the entire congregation.

For that congregation's sake such a hymn was so composed as to tell a story, teach the Faith, and uplift the spirit. These three strands are interwoven in each strophe. For example:

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων . . .
*To Him, who before all aeons
of the Father was begotten,
the Son in latter days of the Virgin born:
Let us our praises voice:—O Lord,
who liftest our spirit, Thou art Holy!*

Reminiscences of the Prophets are echoed in the third stanza:

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί . . .
*A staff from Jesse's tree,
and a blossom of it, o Christ,
from the Virgin didst Thou stem,
the verdant mountain's full, shady branch:
O most-praised God, glory to Thine
omnipotence.*

By THEO. P. THEODORIDES
Holy Trinity Cathedral, New York City.

The Father's love and His illumination of our life are thankfully acknowledged in the next one:

Θεὸς ὦν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρμῶν . . .
*God of peace, Father of mercies,
Thy great will's Angel didst Thou send,
bestowing Thy serene love upon us;
to the light of Thy knowledge guided,
out of our night arising we glorify Thee,
who lovest man.*

Then comes the symbolism of Jonah's experience, which foreshadowed the Lord's birth:

Σπλάγχχνων Ἰωνᾶν ἔμβρυον . . .
*Like unto a creature new-born
was Jonah sent forth
from the sea-monster's hold.
Thus the Word dwelt in the Virgin
and became flesh, keeping her
a Mother ever purest.*

Two strophes are devoted to the three young men in the Chaldaean furnace, a traditional theme taken from the Book of Daniel in the Old Testament, but ever new and ever fresh, because of its tender appeal; the one strophe reads:

Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες . . .
*The youths brought up in piety
contemned a king's impious command;
nor were they affrighted by the fire,
but standing amidst the flame, sang:
Our fathers' God, blessed art Thou.*

The other one runs thus:

Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος . . .
*A wonder most awesome did the dew-shedding
furnace presage; it burned not the youths it
held.
Likewise, the ray of divine life marred not
the Maiden's purity in whom it dwelt.
Let us then upward our melody raise:
Bless all creation the Lord on high
and extoll him through ages of ages.*

The final strophe, always in such series dedicated

INCARNATION

There are two objects of the Incarnation which none but Christ could compass, namely—deliverance from the curse of the Law, and promotion to sonship with God. And these two objects have been perfectly and blessedly secured.

—St. Chrysostom

to the Holy Mother, is the believer's personal adoration, and, in this Christmas sequence, it is of surpassing loftiness and beauty:—

Μυστήριον ξένον . . .

*A mystery strange I behold, and wondrous far:
a heaven is the cave; an angelic throne is the
Virgin;*

*the manger is a cradle in which was laid
the Christ, God without end.*

Him do we praise and glorify.

This triumphal ode is sung during the Orthros, or the Matins, i.e., the Morning Service just before the Liturgy. In Grecian lands people go to Church early enough to hear it and sing it, as the characteristic hymn of the Holy Day. If we ask for an Orthodox Christmas carol sung in Church, or at home, this is the one PAR EXCELLENCE. It was started by St. Gregory the Theologian in the 4th century, as a proem to a Christmas sermon, and was completed as a "CAN-ON," namely an officially accepted hymn of the church, by the monk and poet, St. Cosmas, about 750 A.D. For twelve-hundred years it has held its own, both as poetry and melody; and it will do so for centuries to come.

We hope the time is near when our choirs, Sunday schools, and congregations, shall all join in the singing of such hymns at our church services. There are several odes for the entire year, and all are superb. The Easter Hymn is even more, it is SUBLIME!

About that, however, and the other odes, we shall write in due time. In closing now we give you the brilliantly written and brightly intoned canticle of Christmas, composed a thousand years ago, with wording taken from St. Luke's elegant pen, and with the vision of the prophet Isaiah as the background. It is familiar to some of our choirs already, and they do sing it beautifully, as it is excellently adapted to both girls' and boys' voices:

*He descended from on high,
to us on earth our Savior came.
Fairest dawn of all fair dawns,
and we in darkness and in gloom
are now beholders of the Truth;
for of the Virgin Mary
the Christ our Lord for us is born.*

This English version reflects somewhat the rhythm of the classic Church Greek, which is:

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς
ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.
Ἀνατολὴ ἀνατολῶν,
καὶ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ
εὕρομεν τὴν Ἀλήθειαν
καὶ γὰρ ἐκ τῆς Παρθένου
ἐτέχθη ὁ Κύριος.

A young person, attending one day a Greek Ortho-

The Star of Bethlehem

A Star shines forth in heaven
suddenly;
A wondrous orb! less than the
sun, yet greater;
Less in its outward light, but
greater in
Its inward glory—pointing to a
mystery:
That morning star sent forth its
beams afar
Into the land of those who had
no light;
Led them as blind men, by a way
they knew not,
Until they came and saw the
Light of Men,
Offered their gifts, received
eternal life,
Worshipped, and went their way.

S. Syrus

dox Service, and hearing chants like the above, whispered in adoration: O most blessed Eastern Church, Mother of Churches!

FEAST OF ST. JOHN OF DAMASCUS

1951

✠
**NEW YORK
CHURCH SUPPLY**
INC.

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν ὅτι τὸ κα-
τάστημα καὶ ἐργαστάσιόν μας ἔχουν τώρα
ἐνωθῇ ὑπὸ τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν — εἰς τὸ

4 Barclay Street, New York

Εἰς τὸ κέντρον τῆς περιφερείας Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδῶν
Ἔχομεν πρὸς ἐπίδειξιν μεγάλην ποικιλίαν
νέων ὡφασμάτων εἰσαχθέντων ἐκ τοῦ ἐξωτε-
ρικοῦ καὶ τὴν μεγαλυτέραν παρακαθήκην διὰ
γαρνιτούρες. Ἡ περίφημος ὑπηρεσία μας Κο-
πτικῆς εἶνε μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς. Ὅταν
ἀγοράζετε ὡφάσματα καὶ γαρνιτούρες, ἡμεῖς
κόπτομεν τὰ Ἀμφια καὶ τὰ Ράσα νὰ ἐφαρμό-
ζουν εἰς τὰ μέτρα σας, δωρεάν.

Γράψατε διὰ δείγματα καὶ κατάλογον:

Katherine Ivanyi

NEW YORK CHURCH SUPPLY Inc.
4 BARCLAY STREET, NEW YORK 7, N. Y.

BARCLAY 7-5964

Αὕτῃ εἶνε ἡ μόνη μας διεύθυνσις

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 16ης σελίδος)

νεῖς μας, παραμείνας μαζί των ἀρκετάς ὥρας καὶ συστήσας εἰς αὐτοὺς ὅπως παραμένουν πιστοὶ εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ὁμογενείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ

Τὸ Σάββατον, 18ην Αὐγούστου, μετέβη εἰς Πίττσμπουργκ, Πα. ἔνθα παρέστη εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Νεολαίας τῆς Ὁργανώσεως Γκάπα. Τὸ ἑσπέρας ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ὑπαπαντῆς εἰς Ἦστ Πίττσμπουργκ. Τὴν ἐπομένην Κυριακὴν, 19ην Αὐγούστου, ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἀγίου Νικολάου Πίττσμπουργκ. Τὸ δὲ ἑσπέρας τῆς Δευτέρας 20ῆς Αὐγούστου, παρεκάθισεν εἰς τὸ παρατεθὲν Δεῖπνον τῆς Γκάπα κατὰ τὸ ὅποιον ὠμίλησε καὶ πάλιν.

—Τὴν 26ην Αὐγούστου ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοινότητος Χάλιφαξ, Ν. Σ. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας παρεκάθισεν εἰς δεῖπνον παρατεθὲν αὐτῷ ὑπὸ τῆς Κοινότητος. Τὴν δὲ ἐπομένην παρέστη εἰς τέϊον, τὸ ὁποῖον ἔδωκε πρὸς τιμὴν τοῦ ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης.

—Τὴν 29ην Αὐγούστου, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὴν ἐλληνικὴν παροικίαν τοῦ Sidney Glace Bay, τῆς Νέας Σκωτίας. Τὴν 31ην Αὐγούστου ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν, τὴν ὅποιαν ἐτέλεσεν εἰς τὴν παροικίαν τοῦ St. John, New Brunswick, ὁ ἱερατικός προϊστάμενος τοῦ Χάλιφαξ αἰδεα. Μαυρομαρᾶς.

—Τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, ἐλειτούργησε καὶ ἔψαλε ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ τῶν ἱερέων καὶ διδασκάλων τῆς Νέας Ἀγγλίας ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Βοστώνης.

—Τὴν 2αν Σεπτεμβρίου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν νεόδμητον Ναὸν τῆς Κοινότητος New Britain, Conn.

—Τὴν 9ην Σεπτεμβρίου ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοινότητος Κόνκορντ, Ν. Χ.

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἠύλῳγησε τοὺς γάμους τοῦ ἀποφοίτου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Γεωργίου Νεοφωτίστου μετὰ τῆς Β. Μουτζέλη εἰς Μάντσεστερ.

—Τὴν 10ην Σεπτεμβρίου, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῆς Σχολῆς καὶ ἔψα-

λε μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Γκίκα, υἱοῦ τοῦ Μεγάλου Εὐεργέτου τῆς Σχολῆς κ. Γεωργίου Γκίκα.

—Τὴν 14ην Σεπτεμβρίου, συνελειτούργησε μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀγίου Σιατίστης κ. Ἰακώβου εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Νέας Ὑόρκης, ἔνθα ἐτελέσθη καὶ ἡ χειροτονία τοῦ Ἐπισκόπου Ὀλύμπου κ. Δημητρίου. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας παρεκάθισεν εἰς νηστήσιμον δεῖπνον, δοθὲν ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

—Τὴν 16ην Σεπτεμβρίου ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἀγ. Τριάδος εἰς Χόλυοκ, Μασσ.

—Τὴν 19ην Σεπτεμβρίου παρέστη εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ ἐν Κορέα φονευθέντος Ταγματάρχου τῆς ἀεροπορίας ἀειμνήστου Λουκάκη εἰς Τοῖκοπη Φώλλας, Μασσ.

—Τὴν 13ην Σεπτεμβρίου, μετέβη

εἰς τὴν Κοινότητα Ἀσμπουρ Πάρκ μετὰ τῆς Χορωδίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ ἐχοροστάτησε εἰς τὸν γενόμενον ἐκεῖ ἑσπερινόν, κατὰ τὸν ὅποιον καὶ ὠμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν ἐπομένην, 24ην Σεπτεμβρίου, ἔλαθε μέρος μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἄλλων Ἀρχιερέων εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ εἰς τὴν ἐπακολουθήσασαν Λιτανείαν καὶ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

—Τὴν 26ην Σεπτεμβρίου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ ἐτέλεσεν τὸν Μικρὸν Ἀγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Νέου Σχολικοῦ Ἑτους, ἐχειροτόνησε δὲ τὸν ἀπόφοιτον κ. Γεώργιον Νεοφώτιστον εἰς διάκονον.

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας παρέστη μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς Ἐφορείας τῆς Θεολ. Σχολῆς.

ΜΙΚΡΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΝΕΑ

—Ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου μας τὸ Καταστατικὸν τῆς νεολαίας, τὸ ὅποιον, κατὰ Ἰουλίον 1951 εἶχε ψηφισθῇ ἐν Σικάγῳ ὑπὸ τῶν ἀντιπροσωπειῶν τῶν νέων καὶ νεανίδων μας.

—Τὴν 29ην Σεπτεμβρίου συνήλθεν ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Κοινοτήτων τῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκης καὶ συνεσκέφθη ἐπὶ ζητημάτων τῆς δικαιοδοσίας τῆς.

—Εἰς τὸν Ἱερέα τῆς Κοινότητος Τουσόν, Ἀριζόνα ἀνετέθη ὅπως ἐξυπηρετῇ τοὺς ἐν Νογκάλες Μεξικοῦ ὀλίγους ὁμογενεῖς μας.

—Ἀρκετὰ Κοινότητες ἀπεφάσισαν ὅπως, ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1952 εἰσαγάγουν τὸ σύστημα τῶν φακέλλων ὅσον ἀφορᾷ τοὺς δίσκους.

—Εἰς ὅλας τὰς Κοινότητες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἀνεπτύχθη μεγάλη κίνησις ὅσον ἀφορᾷ τὸ Δεκαδολάριον. Πλείστα αὐτῶν τὸ εἰσέπραξαν ἀπὸ ὅλους τοὺς ὁμογενεῖς τῆς περιφερείας τῶν διὰ τὸ 1951 καὶ ἔστειλαν εἰς τὸ Λογιστήριον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὰ σχετικὰ ἐμβάσματα, καθόσον λίαν προσεχῶς ἀποστέλλονται τὰ δελτία τοῦ Δεκαδολαρίου διὰ τὸ 1952.

—Αἱ Κοινότητες Lynn, Mass καὶ Perth Amboy, N. J., ἀπεφάσισαν ὅπως ἀποκτήσουν νέους εὐρυχώρους Ἱ. Ναοὺς καὶ ἄρχισαν ἤδη

τὰς προπαρασκευαστικὰς ἐργασίας τῶν.

—Εἰς πλείστας Κοινότητας ὠργανώθησαν ἐφέτος τάξεις νηπιαγωγίου εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα μας ἐν Ἀμερικῇ.

—Κατὰ τὴν τελευταίαν τετραμηνίαν ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῶν Ἱ. Ναῶν τῶν Κοινοτήτων Μπίγκαμτον, Ν. Υ., Ἀγίου Γερασίμου Νέας Ὑόρκης, Καίμπριτζ, Μασσ., καὶ Μάουντ Βέρνον, Ν. Υ.

—Ἡ νεαρὰ Κοινότης Σάν Μπερναντίνο, Καλιφορνίας ἐξησφάλισε οἰκόπεδον 15 στρεμμάτων διὰ νὰ κτίσῃ ἐπ' αὐτοῦ Ἱ. Ναόν, αἰθουσαν καὶ οἶκημα ἱερέως σὺν τῷ χρόνῳ.

—Τὰ μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Νεολαίας ἐν Σικάγῳ ἐκκλησιάσθησαν ἐν σώματι τὴν 21ην Ὀκτωβρίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἀγ. Βασιλείου.

—Ἡ εἰκονογράφισις τοῦ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Καθεδρικοῦ μας Ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος ἀνετέθη εἰς τὸν πανελληνίου φήμης γνωστὸν Ἀγιογράφον Φώτιον Κόντογλου.

—Εἰς τὴν πόλιν Ρότσεστερ, Μιννεσώτας, ὅπου εὐρίσκονται καὶ τὰ νοσοκομεῖα τῶν ἀδελφῶν Μέγιο καὶ καταφεύγουν πολλοὶ ὁμογενεῖς, ἀπεφασίσθη ὅπως ὁργανωθῇ Κοινότης μετὰ Ναὸν μας, μετὰ αἰθουσαν Κοινοτικήν καὶ οἶκημα ἱερέως.

ΔΩΡΑ

ΔΩΡΑ

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY. 'Οδηγός συνομιλίας 'Αγγλικής και 'Ελληνικής, με την προφοράν, ἐπὶ παντός χρησίμου θέματος. Νέα ἔκδοσις 1947, με ἐπιστολογραφίαν. Σελ. 448, σχῆμα τσέπης. Χρυσόδεται \$2.50.

NEON ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ **ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ** DIVRY. Τὸ νεώτατον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιόπιστον λεξικόν. Ἐκδοσις 1948. Χρυσόδεται, με εὐρετήρια \$3.50. Με δέξια καὶ εὐρετήρια \$4.00.

GREEK MADE EASY. Ἡ μόνη ἀπλή καὶ συγχρονισμένη μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς, κατ' οἶκον ἢ ἐν Σχολείῳ, ὑπὸ Ἀμερικανῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων. Third enlarged edition (1948), 192 pages. Cloth, \$2.50.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ "Ἀνευ Διδασκάλου. Ἡ ἀρίστη πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Π ρ ο φ ο ρ ᾶ ἀκριβεστάτη. Γλῶσσα ζωντανή. Κατάλληλος δι' ἀρχαρίους ἢ προχωρημένους. Ε' ἔκδ. 1949, με 64 ἐπὶ πλέον σελ. \$3.00

Τὰ
Ἐκδοτικά
Καταστήματα
DIVRY
εὔχονται
εἰς ὅλους
Καλὰ
Χριστούγεννα
καὶ τὸ
Νέον Ἔτος
εἰρηνοφόρον
καὶ
εὐτυχές.

Τὸ μόνον πλήρες καὶ τέλειον
βιβλίον Ἑλληνικῆς Μαγει-
ρικῆς εἰς τὴν Ἀγγλικήν.

Greek Cookery In English

By **NICHOLAS
TSELEMENTES**
300 Recipes
240 pages — \$3.00.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers
293 Seventh Ave., New York

ΠΑΙΔΙΚΑ-ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ DIVRY

"Όλα καλῶς πανόδετα

ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ. Νέον Παιδικὸν Ἀναγνωστικὸν διὰ τὴν 6' ἢ 7' τάξιν ὑπὸ Ε. Κωνσταντοπούλου. 35 ἔξοχοι εἰκόνες, ὕψος διηγηματικόν, γλῶσσα δημοτικὴ, ποιήματα, κλπ. \$1.00
ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. Κωνσταντοπούλου. Τεύχος Α'. Τὸ πλουσιώτερον καὶ μεθοδικώτερον. Με 64 πολυχρώμους εἰκόνας \$1.00
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. Κωνσταντοπούλου. Μέρος Β'. Τὸ ἰδεώδες Ἀναγνωστικὸν Β' Τάξεως, με 42 πολυχρώμους εἰκόνας \$1.00
ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Γ' Τάξεως «ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ». Ε. Κωνσταντοπούλου. Εἰς ὡραίαν δημοτικὴν, με λεξιλόγια, ποιήματα, εἰκόνας. \$1.
ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζώιδου. Ἐκδοσις Γ', 1945. Με 100 ὡραίας εἰκόνας. \$1.00
ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς Βυζαντινῆς καὶ Νεώτερης ΕΛΛΑΔΟΣ. Γ. Πολυζώιδου, Ἱστορικὸν ἀναγνωστικὸν με 30 μεγάλας εἰκόνας. Πανόδ. \$1.
ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζώιδου. Νέα ἔκδοσις με 26 ὁλοσέλιδους εἰκόνας, προσευχὰς κλπ. \$1.00
ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Γ. Πολυζώιδου. Με 30 εἰκόνας, διδάγματα, προσευχὰς κλπ. Σελίδες 96. Πανόδετον \$1.00
ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζώιδου. Νεωτάτη ἔκδοσις Β', με πολλὰς ὡραίας εἰκόνας \$1.00
ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Δ' ΤΑΞΕΩΣ «ΤΑ ΠΑΤΡΙΚΑ ΜΟΥ ΠΑΛΑΤΙΑ». Ν. Βαβοῦδη. Τὸ μόνον ἐγκριθέν διὰ τὴν Δ' τάξιν \$1.00
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ. Γ. Δημητριάδου. Πανόδετος \$1.00.
Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ. Πολυζώιδου. Ἡ διδασκαλία τῆς πίστεώς μας εἰς 100 εἰκόλα μαθήματα. \$1.00
CATECHISM OF THE EASTERN ORTHODOX CHURCH. A Sunday School Primer. By Bishop Germanos Polyzoides. \$1.00.
ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ. Πολυζώιδου. Ἐξηγεῖ ὅσα τελοῦνται εἰς τοὺς ναοὺς μας. Με εἰκόνας. \$1.00

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥΣ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΣ DIVRY

ΕΙΝΕ ΟΙ ΜΟΝΟΙ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ:

4 Ἡμερολόγια—Νέον, Παλαιόν, Ἀμερικανικόν, Ἱστορικόν. Χίλια ὄσα—Ἀστεία, Τραγούδια, Γνωμικά, Συνταγὰς φαγητῶν. Εἰκόνες Ἀναγλύφους, Γκλασέ καὶ πολυχρώμους Ἑθνικάς καὶ Θρησκευτικάς, ἀπαράμιλλου καλλιτεχνίας.

ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΣΤΟΛΙΔΙ διὰ κάθε Σπίτι ἢ Κατάστημα. Τιμῶνται 80c. Ταχυδρομικῶς \$1.00. Παραγγείλατε πρὶν ἐξαντληθῶν.

Στέλλονται παντοῦ προπληρωμένα. C.O.D. 30c ἐπὶ πλέον. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ ἀπὸ τοὺς Ἐκδότας.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers

**293 SEVENTH AVE.
NEW YORK 1, N. Y.**